

ΤΑΝ

ΤΕΥΧΟΣ 8

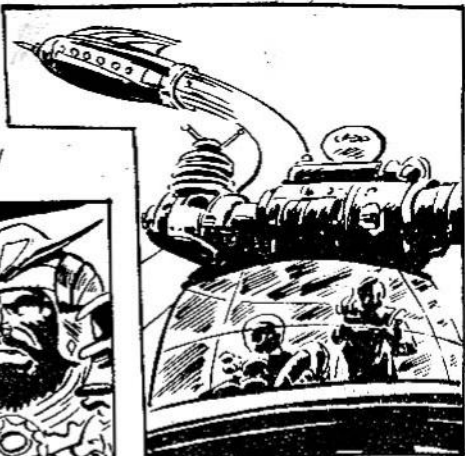
Ο ΥΠΕΡΚΟΣΜΙΟΣ

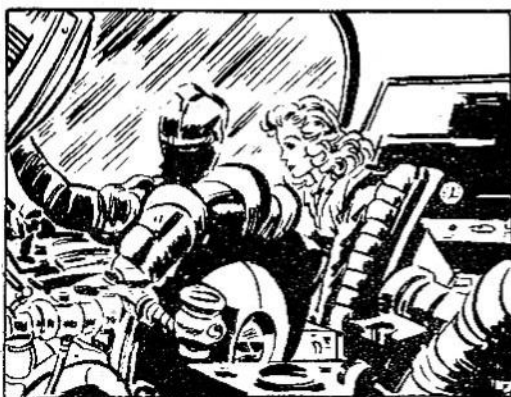
ΠΕΡΙΠΛΑΝΩΜΕΝΟΣ
ΠΛΑΝΗΤΗΣ

ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΣΤΑ ΑΣΤΡΑ

ΣΤΟ ΜΕΤΑΞΥ, ΟΙ ΔΥΟ ΚΑΚΟΠΟΙ-
ΟΙ ΠΟΥ ΕΪΧΑΝ ΡΙΧΤΕΙ ΣΤΟΥ ΝΕΑ-
ΡΟΥΣ ΝΤΡΟΤ, ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΟΥΣΑΝ
ΑΠΟ ΤΟΝ ΠΥΡΓΟ ΕΛΕΓΧΟΥ ΤΟΥ
ΑΕΡΟΛΙΜΕΝΟΥ ΤΗΝ ΚΙΝΗΣΗ. ΑΠΟ
ΤΗΝ ΟΨΗ ΤΟΥΣ ΚΑΙ ΜΟΝΟ ΦΑΙ-
ΝΟΤΑΝ ΠΩΣ ΣΧΕΔΙΑΖΑΝ ΚΑΤΙ
↑ ΚΑΚΟ.

ΞΑΦΝΙΚΑ ΜΙΑ ΜΕΓΑΛΗ ΡΟ-
ΚΕΤΑ ΡΙΧΤΗΚΕ ΠΡΟΣ ΤΟΝ
ΟΥΡΑΝΟ. — ΕΙΝΑΙ ΤΟ "ΕΣΤΕΡ",
ΦΩΝΑΞΕ Ο ΕΝΑΣ ΑΠΟ ΤΟΥΣ
ΔΥΟ ΤΟΥΣ. ΑΣ ΠΗΓΑΙΝΟΜΕ...

ΟΣΤΙΟΣ ΤΟ ΤΑΞΕΙΔΙ ΤΟΥ "ΕΣΤΕΡ" ΣΥΝΕ-
ΧΙΖΟΤΑΝ ΧΩΡΙΣ ΚΑΝΕΙΣ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΕΠΙΒΑ-
ΤΕΣ ΝΑ ΦΑΝΤΑΖΕΤΑΙ ΤΟΥΣ ΚΙΝΟΥΝΤΟΣ
ΠΟΥ ΤΟΥΣ ΑΠΕΙΛΟΥΝ. Η ΝΕΑΡΗ ΟΥΙΑ ΝΤΡΟΤ
ΓΕΜΑΤΗ ΘΑΥΜΑΣΜΟ ΓΙΑ ΟΤΙ ΕΒΛΕΠΕ,
ΡΕΤΟΥΣΣΕ ΣΥΝΕΧΩΣ ΤΟΝ ΜΠΡΑΤ ΓΙΑ
ΔΙΑΦΟΡΑ ΠΡΑΜΑΤΑ.

ΕΤΣΙ ΠΕΡΑΣΕ Ο ΚΑΙΡΟΣ.
ΤΟ "ΕΣΤΕΡ", ΜΕΤΑ ΑΠΟ
ΤΑΞΕΙΔΙ ΤΡΙΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΩΝ
ΕΦΤΑΣΕ ΣΤΗΝ "ΠΥΚΝΗ ΖΩ-
ΝΗ" ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΟΕΙΔΩΝ.

ΠΕΡΙΠΛΑΝΩΜΕΝΟΣ ΠΛΑΝΗΤΗΣ

"Ενα μυστηριώδες κάλεσμα κάνει τους πέντε αστροναύτες ν' αλλάξουν για μία φορά ακόμα την τροχιά τους στο Διάστημα. Κάποιο άφρατο μυστηριώδες "Ον παρμημονεύει..."

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΩ- ΔΕΣ ΚΑΛΕΣΜΑ

ΓΙΑ ΝΑ γυρίσουν πίσω στο «Σύμπαν Ι» -οι πέντε αστροναύτες μας είναι υποχρεωμένοι να περάσουν για άλλη μία φο-

ρά από μέσα από τό φοβερό νεκροταφείο των πλανητοπλοίων.

Η θέα είναι εφιαλτική και μελαγχολική αλλά τώρα που η τρομερή «Εξώκοσμη Άράχνη» (*) δεν υπάρχει πιά, οι καρδιές τους έχουν απαφρώσει. Μ' όλα αυτά κάποιος άδριτος φόβος εξακολουθεί να μένει μέσα τους. Μ' όλο που όλοι θάθελαν να ρίξουν μια ματιά σ' αυτά τα πεθαμένα

*) Βλέπε προηγούμενο τεύχος του «ΤΑΝ» με τίτλο : «ΕΞΩΚΟΣΜΗ ΑΡΑΧΝΗ».

καί ξρημα από χρόνια πλοία του Διαστήματος, κανείς δέν τολμάει νά τό προτείνει. Βιάζονται νά αφήσουν πίσω τους αὐτόν τόν κόσμο ὅπου ἔζησαν τήν πιό φριχτή περιπέτεια.

Ξαφνικά ἕνας περίεργος θόρυθος φτάνει σ' αὐτιά τους. Μοιάζει μέ βόμβο τοῦ χειριστήριου ἑνός ἀσυρμάτου. Οἱ πέντε φίλοι στέκονται σαστισμένοι καί κυττάζονται στά μάτια.

—“Ἄλλο μυστήριο ἐτοῦτο! λέει ὁ Τζόε Μάρτιν ἔκπληκτος. Πῶς εἶναι δυνατόν νά φτάνη ὁποιοσδήποτε θόρυθος σ' αὐτιά μας μέσα ἀπό τό χωρίς ἀτμόσφαιρα κενό πού μάς περιτριγυρίζει;

—“Ἴσως ὅπως ἔφτανε καί ἡ φωνή τῆς «Ἐξώκοσμης Ἀράχνης»! λέει ἡ Ντάινα μέ φόβο.

—“Ἀδύνατον! μουρμουρίζει ὁ Τάν, τό υπερκόσμιο ἀγόρι. Ἡ ἀράχνη δέν ὑπάρχει· πιά κι' ὁ θόρυθος αὐτός δέν εἶναι ὁμιλία γιά νά ὑποθέσῃ κανείς πῶς ἐκπέμπεται τηλεπαθητικῶς.

—“Ἄλλά τότε;

“Ὁ Τζίπου πετάγεται ἄξαφνα σάν σοφός ἐπιστήμων γιά νά δώσῃ τή λύσι στό σοβαρό ζήτημα πού ἀπασχολεῖ τή συντροφιά:

—Τζίπους ἔχεις φάει πολλές ὄρες! λ' εἶ με κωμική σοβαρότητα. Τζίπους ὅποτε ἔχεις φάει τόσον καιρό, κοιλιὰ του γουργουρίζει σάν ἀσύρματος! Ἐσού, Μάσα Τζόε, ἀκούς αὐτός ἀσύρματος, νο-

μίζεις μυστήριο! Καθόλου μυστήριο γουργουρίζεις κοιλιὰ ἅμα Τζίπους πεινάς!

Κανείς ὅμως δέν παίρνει στά σοβαρά τήν ἀποψη τοῦ Τζίπου πῶς ἡ κοιλιὰ του εἶναι αὐτή πού δίνει τά μυστηριώδη σήματα. “Ὅλοι σιωποῦν καί περιμένουν νά ἀκούσουν πάλι. Καί δέν περιμένουν παραπολύ. Σέ λίγες στιγμές τό ἀλλόκοτο βούϊσμα ξανακούγεται ὀρθόρθα μέσα στά ἀκουστικά τους, πού φοροῦν κάτω ἀπό τίς κουκούλες τοῦ Διαστήματος.

—Εἶναι ἐξωφρενικό! λέει ὁ Τζόε.

—“Ἴσως προέρχεται μέσα ἀπό κανένα ἀπό τά νεκρά διαστημόπλοια! λέει κι' ὁ Τάν.

“Ὅλοι τόν κυττοῦν γεμάτοι κατάπληξι. Ξέρουν πῶς τά διαστημόπλοια μένουν ἑκατοντάδες κι' ἴσως χιλιάδες χρόνια ἐδῶ πάνω. Οἱ πιλότοι τους ὅτι πλάσματα κι' ἂν ἦταν, ἔχουν πέσει θύματα τῆς ἐπιλεκτικῆς «Ἐξώκοσμης Ἀράχνης» πού τοὺς ἔχει πιεῖ τό αἷμα. Οἱ πάγοι ἔχουν σκεπάσει σιγά - σιγά τά πλοία αὐτά τοῦ Διαστήματος καί τάχουν ἐρειπώσει τόσο πού τά πιό παλαιά ἀπ' αὐτά μοιάζουν μέ σωρούς ἀπό ἀμορφα μέταλλα. Σέ ποῖο λοιπόν ἀπ' ὅλα αὐτά τά λείψανα εἶναι δυνατόν νά ὑπάρχῃ καί τό ἐλάχιστο ἴχνος ζωῆς;

Κι' ὅμως τήν κουβέντα αὐτή τήν ἔχει πῆ ὁ Τάν. Τό ἀγόρι πού τό κεφάλι του εἶναι

Ένα άπεραντο πεδίο γνώσεων, υπερδιπλασίον από τις γνώσεις του πιο σοφού έπιστήμονος της Γης. Ό Τάν που ό,τι έχει πή μέχρι τώρα έχει βγηγή αλήθεια.

Στέκονται όλοι και κυττούν μια φορά γύρω τους. Τα έρειπωμένα πλανητόπλοια κοίτωναται άψυχα, όλόγυρά τους, κρύβοντας τό καθένα τους και τό μυστικό ένός κόσμου κι' ένός πολιτισμού, από τό άμέτρητα έκατομμύρια που υπάρχουν στο Διάστημα.

Κι' όμως τό παράδοξο σημά εξακολουθεί να άκούγεται μέσα στα άκουστικά τους. Κανείς δέν μπορεί πια να άμφιβάλλη πώς πρόκειται για σημά. Οι χρονικές διάρκειες που άκούγεται και που σταματά είναι ρυθμικές. Είναι κάτω που μοιάζει άπόλυτα με τό «μόρς», μόνο που δέν έχει τελείες και παύλες αλλά παύλες και άλλες παύλες πολύ μεγαλυτέρου μήκους.

Του Τάν τα μάτια λάμπουν παράξενα κάτω από την περι κεφαλαία του. Τό υπερκόσμιο άγόρι έχει πολύ μεγάλη περιέργεια να μάθη τί είναι εκείνο τό πράγμα που έκπέμπει αυτό τό σημά και από που προέρχεται. Σέβεται όμως την έπιθυμία των υπολοίπων που νομίζει πως είναι να φύγουν τό γρηγορώτερο από κείνο τό φριχτό μέρος που τό φοβούνται με τό δικίο τους.

—Για να βρούμε από που βγαίνει αυτός ό βόμβος ίσως χρειαστή να έρευνήσωμε πολ

λή ώρα ανάμεσα στα νεκρά διαστημόπλοια, λέει. Είμαι βέβαιος πως δέν μπορεί να προέρχεται παρά μόνο από κάποιο άπ' αυτά. Είχαμε πή όμως να γυρίσωμε χωρίς καθυστέρηση στο «Σύμπαν Ι».

Η Ρένα, ή μικρή κι' όμορφη έλληνοπούλα, τόν κυττά στα μάτια. Καταλαβαίνει πως έπιθυμία του Τάν δέν είναι να φύγουν παρά να μείνουν και να βρουν την προέλευσι αυτού του μυστηριώδους ήχου. Άποφασίζει λοιπόν να πάρη τό μέρος του.

—Με τρώει ή περιέργεια να μάθω τί πράγμα είναι αυτό ! λέει με σταθερή φωνή. Δέν βρίσκω πως υπάρχει κανείς κίνδυνος αν μείνωμε λίγο περισσότερο πάνω σ' αυτόν τόν πλανήτη. Ξέρωμε πως ή «Έξώκοσμη Άράχνη» έχει άφαιρέσει κάθε ίχνος ζωής από τόν φλοιό του και τό τέρας αυτό δέν υπάρχει πια για να μάς βλάψη...

Ό Τζόε Μάρτιν έχει κι' αυτός από ώρα την περιέργεια να εξακριβώση την προέλευσι των μυστηριωδών ήχων με φοβάται μήπως δυσαρεστήση τις κοπέλλες. Τώρα που βλέπει πως ή Ρένα μόνη της ζητά να μπλεχτούν σε μια καινούργια ίσως περιπέτεια, λέει με χαρά:

—Πραγματικά δέν υπάρχει πια κανείς κίνδυνος. Κι' εγώ νομίζω πως άφίξει να βρούμε τί πράγμα είναι αυτό που θουίζει έτσι. Έκτός κι' αν κανείς άλλος έχει διαφορετική γνώμη από μένα...

«Ο Τζίπου λέει κορδωμένος: —Ω, Μάσα Τζόε! Κανείς δὲν φοβάσαι ἀπὸ ὄλους ἔμεις! «Ὅλοι θὲς φάγης αὐτὰ πλάνητόπλοια! Τζίπους ἔχεις πολὺ μεγάλη... ἐπιστημονικὴ περιέργεια..

—Ἐπιστημονικὴ περιέργεια κι' ὁ Τζίπου! ξεφωνίζει ἡ Ντάινα σκάζοντας στὰ γέλια. Καί τί εἶδους ἐπιστημονικὴ περιέργεια ἔχεις, ἀγαπήμενε μου ἀραπάκο;

«Ο Τζίπου κορδώνει τὸ ἀνάστημά του προσβεβλημένος μὴ τὸ κόρδωμα γίνεται μέσα στὴν πανοπλία του. Ἀπ' ἔξω μένει πάντα ὁ ἴδιος γιατί εἶναι τόσο κοντὸς πού ἡ μισή του πανοπλία μένει ἄδεια:

—Τζίπους μεγάλη ἐπιστημονικὴ περιέργεια! λέει μὲ στόμφο. Τζίπους θὲς μάθης τί εἶδος... φαγώσιμα ἔχεις αὐτὲς ρουκέτες μέσα! Θὲς μάθης τί τρῶς πλάσματα ἀπὸ ἄλλους πλανῆτες! Ἴσως μπόρεῖς τρῶς καί Τζίπους!

Καί ἐνῶ οἱ τέσσερις σύντροφοί του μὲ τὸ ζόρι βασιτοῦν τὰ γέλια τους γιὰ νὰ μὴ τὸν διακόψουν ὁ ἀραπάκος συνεχίζει κορδωμένος:

—Πλάσματα ἀπὸ ἄλλους πλανῆτες πολλὲς ἐφευρέσεις σπουδαῖες πού ἄνθρωποι Γῆς δὲν φαντάζεσαι! Αὐτὰ πλάσματα μπορεῖ ἔχεις βρεῖς ωραῖα φαγιά, ὑπέροχα γλυκίσματα! Μπορεῖ μαρμελάδες καὶ σοκολάτες πολὺ πικρὲς μπροστά σέ γλυκά πού φτιάχνουν αὐτὰ πλάσματα!

«Ο Τάν, ἡ Ρένα, ὁ Τζόε κι' ἡ Ντάινα δὲν μποροῦν νὰ κρα-

τηθοῦν περισσότερο καὶ σκάζουν στὰ γέλια. Ὁ ἀραπάκος τοὺς κυττάζει θυμωμένος. Κανείς δὲν καταλαβαίνει τὴν ἐπισημονικὴ του περιέργεια καὶ τὸν κοροϊδεοῦν. Ὅλοι ἐνδιαφέρονται μόνο γιὰ μηχανήματα καὶ τίποτ' ἄλλο. Κι' ὁμως τὰ μηχανήματα δὲν μπορεῖς νὰ τὰ φᾶς ἀκόμα κι' ἂν ἔχης ἕνα μῆνα νὰ βάλῃς κάτι στὸ στόμα σου! Αὐτὲς οἱ σκέψεις περνοῦν μέσα ἀπὸ τὸ μαῦρο του κεφάλι.

Ὡστόσο ἡ ἀπόφασίς ἔχει παρῆθ. Ὁ Τζόε λέει στοὺς φίλους του νὰ ἔχουν τὰ χέρια κοντὰ στὶς θῆκες μὲ τὰ πιστόλια τῶν ἀκτίνων. γιὰ κάθε ἐνδεχόμενο καὶ πηγαίνει μπροστά.

Ἡ ΣΥΓΚΙΝΗΣΙΣ τῆς νέας περιπέτειας πού ἀρχίζει τοὺς κάνει καὶ ξεχνοῦν ὄλους τοὺς φόβους τους. Ἐξ ἄλλου τὸ θέαμα πού ξετυλιγε-

ταὶ στὸν δρόμο τους εἶναι τέτοιο πού τοὺς ἀπορροφᾷ ὄλους. Ἀκόμα κι' ὁ Τζίπου παύει πρὸς τὸ παρὸν νὰ κἀνη τίς «ἐπιστημονικὲς» του σκέψεις καὶ χάσκει μὲ τὰ ἀλλόκοτα σχήματα τῶν παγωμένων πλανητοπλοίων πού περνοῦν ἀπὸ μπροστά τους. Ποιὸ θάθελαν νὰ μπόῦν μέσα στὸ κάθENA ἀπ' αὐτὰ καὶ νὰ θαυμάσουν τὰ ὑπέροχα μηχανήματα πού ἀσφαλῶς θὰ περιῆ-

χαν. Μά ο παράξενος βόμ-
χος πού τους έχει κόψει τόν
δρόμο τους γιά τ' «Σύμπαν
I», τους τραβά περισσότερο.
Στήν αρχή είχαν πιστέψει πώς
άν πλησίαζαν στο σημείο άπ'
όπου προερχόταν θά τ' ο κα-
ταλάβαιναν άπό τήν ένταση
του πού θά δυνάμωνε. Γρή-
γορα όμως νοιώθουν τ' ο λά-
θος τους. Τ' ο σημά εκείνο γιά
νά φτάνη μέσα άπό τ' ο ά-
κουστικά τους θά π' ο πώς προ-
έρχεται άπό κάποιον πομπό.
Έτοι ή έντασις του είναι πάν-
τοτε ή ίδια πρ' ος όποια διεύ-
θυνσι κι' άν προχωρούν.

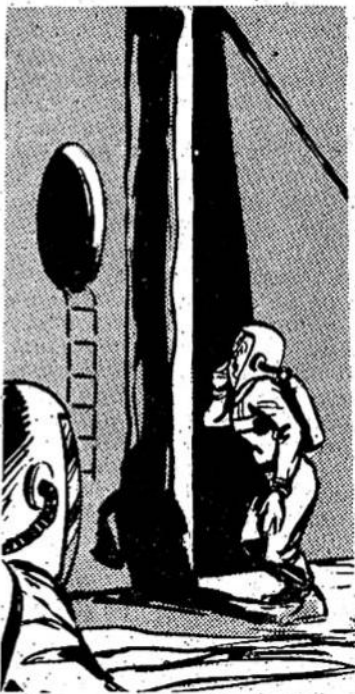
Ξαφνικά όμως σταματούν
και οί πέντε αυθόρμητα. Έ-
κείνο πού έχουν αντικρ' οσει
στ' οβοντας πίσω άπό ένα με-
γάλο και έρειπωμένο πλανή-
τόπλοιο, είναι καταπληκτι-
κό:

Στήν πραγματικότητα δέν
είναι κι' αυτό παρ' ο ένα πλανή-
τοπλοιο όπως και όλα τ' ο άλλα.
Μάλιστα τ' ο σχήμα του
δέν είναι καθόλου παράξενο
σέ σύγκρισι με τ' ο υπόλοιπα.
Μοιάζει πολύ με τ' ο πυρουλο
κίνητες ρουκέτες τ' ος Γ' ης. Έ-
κείνο όμως πού κάνει πραγμα-
τικά κατάπληξι είναι πώς τ' ο
σκάφος του — πού έχει ένα
άπαλό γαλάζιο χρώμα —
λάμπει ολοκαίνουργιο! Κα-
νένα κομμάτι πάγου δέν σκε-
πάξει τήν όροφή του και μό-
νο γύρω-γύρω στήν μεταλλι-
κή του έπιφάνεια ή παγωνιά
έχει άρχισι νά άπλώνη κά-
ποια θαμπάδα. Φαίνεται πώς
δέν θάχη παραπάνω άπό δυ-
ή τρία είκοσιτετράωρα πού

βρίσκεται άραγμένο ανάμε-
σα στο θλιβερό νεκροταφείο
τ' ον πλανητοπλοίων!

—Χριστούλη μου! σκούζει
ό Τζίπυ γουρλώνοντας τ' ος
ματάρες του. Μά ολοκαίνουρ-
γη... μπουϊκ, Μάσα Τζόε!

Μά και όλων τ' ον υπολοί-
πων ή έκπληξι στή θέα τ' ού

...“Αν με τ' ο δεύτερο χτύπημα του
μικρού Τζίπυ, δέν άνοιγε ένα ολο-
στρογγυλό άνοιγμα πάνω στο πλευ-
ρό τ' ού γιγάντιου σκάφους.

λαμπρού αυτού πλανητόπλοιου δεν είναι μικρότερη. Στέκονται με δλάνοιχτα τὰ μάτια καὶ τὸ παρατηροῦν σάν μαρμαρωμένοι.

—Σίγουρα ἀπὸ κεῖ μέσα θὰ προέρχεται ὁ βόμβος πὺ ἀκοῦμε! μουρμουρίζει τέλος ὁ Τάν. Ἔτσι δικαιολογεῖται ἡ ὑπαρξίς αὐτοῦ τοῦ σήματος.

—Καταλαθαίνω! μουρμουρίζει ὁ Τζόε. Τὸ πλανητόπλοιο αὐτὸ θὰ ἔχη ἀράξει ἐδῶ πάνω ἐδῶ καὶ μερικά μερόνυχτα. Ἴσως μόλις λίγες ὥρες πρὶν ἀπὸ μᾶς. Ὁ σατανικός ἐκεῖνος γέρος τοὺς κατάφερε καὶ βγήκον ἔξω καί..

—Τὸ πλοῖο τους ἀπόμεινε ἔρημο, συνέχισε ἡ Ντάινα. Οἱ καῦμένοι... Ἄν ἐρχόμαστε λίγο νωρίτερα ἴσως προλαθαίναμε νὰ τοὺς σώσουμε!

—Θυμᾶστε ἐκεῖνον τὸν γέρο; φωνάζει ξαφνικά ἡ Ρένα καὶ τὰ μάτια της γυαλίζουν παράξενα. Τὸν θυμᾶστε ὅταν εἶχε ἔρθει στὸ «Σύμπαν Ι»; Βιαζόταν νὰ φύγη κι' ὄλο ἔλεγε πὺς πρέπει ὅπωςδήποτε νὰ συνεχίσῃ τὸν δρόμο του καὶ κατόπι νὰ ξαναρχόταν καὶ σ' ἐμᾶς! Ἴσως βιαζόταν νάρθη ἐδῶ... Ναι, δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι τίποτ' ἄλλο... Ἦρθε γιὰ νὰ τραφῇ μὲ τὸ αἷμα τῶν δούλων πλασμάτων πὺ ὄδηγούσαν αὐτὸ τὸ πλανητόπλοιο.

—Κι' αὐτὰ τὰ σήματα τί σημαίνουν ἀραγε; λέει ἡ Ντάινα. Μήπως εἶναι ἀκόμα κανεὶς κλεισμένος μέσα;

Ὁ Τάν κουνᾷ τὸ κεφάλι του μὲ ἀμφιβολία.

—Ἄν ἦταν κάποιος τοῦ πληρώματος μέσα, λέει, θὰ μπορούσε εὐκολώτατα νὰ βγῇ ἔξω. Ἄν φοβόταν νὰ βγῇ ἐπειδὴ ἡ «Ἀράχη» ἔφαγε τοὺς συντρόφους του, θὰ μπορούσε νὰ φύγη ἀπογειώνοντας τὸ πλανητόπλοιο ἀπὸ δῶ πάνω.

—Μπορεῖ αὐτὸ πλανητόπλοιο χαλασμένο δὲν μπορεῖς φύγῃς! φωνάζει ὁ Τζίπυ μὲ ξαφνικὴ ἔμπνευσι.

Ὅλοι κυττάζουν μὲ θαυμασμὸ τὸν ἀραπάκο.

—Ὁ Τζίπυ μᾶς ἔβαλε τὰ γυαλιά! λέει ὁ Τζόε Μάρτιν μὲ γουρλωμένα τὰ μάτια. Ξεχάσατε ὅτι κι' ἐμεῖς μέναμε ἀναγκαστικά ἐδῶ πάνω γιὰ νὰ διορθώσωμε κάποια βλάβη στὸ «Σύμπαν Ι», πὺ ἀκόμα ἔχει μείνει ἀδιόρθωτη!

Ὁ Τζίπυ κμαρῶνει σάν γύφτικο σκεπάρνι πὺ πέτυχε μιὰ ἰδέα πὺ τὴ θαύμασε ὁ μέγας φίλος του καὶ ἀφεντικός του.

Ὁ Τάν δμως κουνᾷ τὸ κεφάλι μὲ ἀμφιβολία.

—Θάιναι πολὺ παράξενο, μουρμουρίζει. Ἄν εἶχε βλάβη, καὶ μέσα βρίσκονταν κανεὶς ἀπὸ τὸ πλήρωμά του, θὰ ἔβγαине γιὰ νὰ τὴ διορθώσῃ.

—Κι' ἂν φοβάται τὸν γέρο;

—Περισσότερο θὰ φοβόταν νὰ μείνῃ κι' ἄλλο ἐδῶ πάνω.

—Καὶ τότε αὐτὸ τὸ μυστηριώδες σήμα πὺ τὸ ἀποδίδεις;

—Κάθε σκάφος πὺ φεύγει ἀπὸ ἕναν κόσμον προσπαθεῖ πάντα νὰ ἐπικοινωνῇ μὲ τὴ βᾶ

σι του και ή βάσις έπικοινωνεί με τὸ σκάφος. "Ίσως καλοῦν τὸς πιλότους ἀπὸ τὸν πλανήτη πού προέρχεται τὸ διαστημόπλοιο αὐτὸ καὶ έπει δὴ δὲν παίρνουν ἀπάντησι έπιμένουν στὴν κλήσι τους.

—Δὲν θάχαν βαρεθῆ τόση ὥρα;

—Πιθανὸν νὰ φαντάζονται πὼς τὸ πλήρωμα τοῦ σκάφους ἔχει βγῆ γιὰ περιπολία στὸν ἄγνωστο πλανήτη καὶ περιμένοντας νὰ γυρῆ στέλλουν διαρκῶς τὸ σῆμα τους.

—Δὲν... δὲν θάπρεπε νὰ προσπαθούσαμε νὰ μποῦμε ἐκεῖ μέσα; λέει ὁ Τζέδε κυτάζοντας ἔνοχα τοὺς συντρόφους του.

Φοβάται πὼς ή πρότασις του εἶναι πολὺ τολμηρῆ καὶ θὰ βάλῃ σὲ κίνδυνο ὅλη τὴν παρέα ἂν τὴν πραγματοποιήσουν, μὰ ή ἐπιθυμία καὶ ή περιέργειά του εἶναι τόσο μεγάλες πού δὲν μπορεῖ νὰ τὶς κατανικήσῃ.

ΤΟ ΠΛΑΝΗΤΟ-ΠΛΟΙΟ ΠΑΓΙΔΑ

ΟΛΟΙ ΟΜΩΣ ἔχουν τὴν ἴδια ἐπιθυμία μαζί του. "Ολοι θέλουν νὰ μποῦν μέσα στὸ θαυμαστὸ διαστημόπλοιο καὶ νὰ τὸ ἐπιθεωρήσουν ἀπὸ τὴ μιὰ του ἄκρη μέχρι τὴν ἄλλη. "Ίσως μάλιστα βροῦν καὶ πολὺ χρήσιμα πράγματα νὰ πάρουν ἀπὸ κεῖ μέσα πού μ' αὐτὰ νὰ πλουτίσουν τὸ «Σύμπαν Ι».

Πῶς ὁμως νὰ τὰ καταφέρουν νὰ μποῦν;

Τὸ σκάφος ἐκεῖνο δὲν ἔχει κανένα ἀνοιγμα πού νὰ φαίνεται πὼς εἶναι ή εἰσοδὸς του. Κανείς δὲν μπορεῖ νὰ διακρίνῃ ἀπὸ πού τὰ πλάσματα πού τὸ ὀδηγοῦν μπανοθγαίνουν στὸ ἐσωτερικὸ του.

Ὅτε κι' αὐτὸς ὁ Τάν, πού ἔχει τεράστιες γνώσεις, ἀστροναυτηγικῆς, δὲν μπορεῖ νὰ ἀνακαλύψῃ τὴν εἰσοδο τοῦ μυστηριώδους πλανητοπλοίου.

"Ὅσο ὁμως γιὰ τὸ σῆμα πού ἀκούγεται μέσα στὰ ἀκουστικά τους δὲν ἔννοεῖ νὰ σταματήσῃ. "Ακούγεται συνεχῶς ρυθμικὰ καὶ εἶναι πάντοτε τὸ ἴδιο. Τόσες φορὲς πού τῶχουν ἀκούσει οἱ ἀστροναῦτες μας τῶχουν συνθῆσει καὶ δὲν τοὺς κάνει πιὰ ἐντύπωση. Μόνον ὁ Τάν τὸ βρίσκει κάπως παράξενο καὶ ψιθυρίζει:

—Πραγματικὰ πολὺ μεγάλη ὑπομονή πρέπει νὰ ἔχῃ ἐκεῖνος πού ἐκπέμπει τὸ σῆμα αὐτὸ!... Τὸ πρᾶγμα ἀρχίζει νὰ κατοπντᾶ πραγματικὸ μυστήριο!

"Ὁ τρελλο - Τζίπου, καθὼς βλέπει πὼς ὅλες οἱ ἔρευνες γιὰ νὰ ἀνακαλύψουν τὴν εἰσοδο τοῦ πλανητοπλοίου πᾶνε χαμένες πετάγεται πάλι στὴ μέση νὰ δώσῃ τὴ λύσι με μιὰ καινούργια, σοφὴ ἰδέα:

—"Αφοῦ, Μάσα, δὲν βρίσκεις ἐσύ, ἀπὸ πού μπαίνεις μέσα αὐτὸ πλοῖο, γιὰτὶ δὲν χτυπᾶς ἀνοίξουν ἐσένα; Ξέχασες, Μάσα... γέρος, πὼς χτύπησες ἑμάς, ἑμεῖς ἀνοίξες αὐτὸν πόρτα;

Και χωρίς να περιμένη απάντησι — έξ άλλου κανείς δεν έχει πάρει στα σοβαρά την πρότασί του για να του άπαντήση — σηκώνει τὸ χέρι του και με τὸ μεταλλικὸ γάντι τῆς πανοπλίας του χτυπᾷ με δύναμι τὸ έξωτερικὸ περίβλημα τοῦ σκάφους. Κανένας κρότος βέβαια δεν φτάνει στ' αὐτιά τους ἀφοῦ στὸ χωρὶς ἀτμόσφαιρα κενὸ πού τούς τριγυρίζει ὁ ἦχος δεν μπορεί νὰ μεταδοθῆ. Ὡστόσο εἶναι βέβαιο ὅτι μέσα στὸ πλανητόπλοιο θάχη φτάσει.

— Σιγά, θὰ τούς ξεκουφάνης! λέει ὁ Τζόε Μάρτιν στὸν ἀραπάκο. Μοῦ φαίνεται πὼς δεν ὑπάρχει κανεὶς τρόπος στ' ἀλήθεια νὰ μπούμε μέσα σ' αὐτὸ τὸ πλανητόπλοιο!

— Κι' ὅμως πρέπει νὰ ὑπάρχη ἕνας τρόπος! λέει ὁ Τάν με πείσμα. Για νὰ ἔχουν βγῆ ὅλοι ἀπὸ τὸ δω. μέσα θὰ πῆ πὼς ὑπάρχει ἕνας τρόπος πού ν' ἀνοίγη ἀπ' ἔξω, διάφορετικά αὐτοὶ πού βγῆκοῦν δεν θὰ μπορούσαν νὰ ξαναμπούν. Ἐκτός...

Σταματάει καὶ κυττάζει παράξενα τούς συντρόφους του.

— Τί σκέφθηκες; τὸν ρωτᾷ ὁ Τζόε ἀνυπόμονα.

— Μπορεῖ τὰ πλάσματα τοῦ κόσμου αὐτοῦ πού ἔχουν κατασκευάσει τὸ πλανητόπλοιο πού ἔχουμε μπροστά μας, νὰ μὴν ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ πύρρες για νὰ μπανοθαίνουν μέσα! Μπορεῖ νὰ τὸ καταφέρουν με τὸν ἴδιο τρόπο πού μεταχειρίζομαί κι' ἐγώ!

— Λές νὰ εἶναι πλάσματα

ΕΤΟΙΜΑΣΤΗΤΕ ΝΑ ΥΠΟΔΕΧΘΕ

Στὴν πινακοθήκη τοῦ ἐπομένου ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΙΑΤΙΚΟΥ τεύχους μας τὸ τετράχρωμο ΟΦΣΕΤ πορτραῖτο τοῦ ἀγαπημένου σας ἀραπάκου

ΤΖΙΠΣΥ!

Μαζὶ ὅμως με τὸ πορτραῖτο τοῦ ὁ ΤΖΙΠΣΥ ἔχει νὰ σᾶς πῆ κι' ἕνα ΜΥΣΤΙΚΟ...

τοῦ Βάα; ρωτᾷ ἡ Ρένα με συγκίνηση.

— Ἀδύνατον, ἀποκρίνεται ἡρεμά τὸ ἀγόρι. Τέτοια πλανητόπλοια δεν φτιάχτηκαν ποτέ πάνω στὸν πλανήτη μου. Ἐξ ἄλλου τὸ σκάφος αὐτὸ εἶναι καινούργιο κι' ὁ Βάα δεν ὑπάρχει πιά...

— Μὰ τότε;

— Τὸ μόνο πού μένει, ἀποκρίνεται τὸ ὑπερκόσμιο ἀγόρι, εἶναι νὰ μπῶ μόνος μου ἐκεῖ μέσα! Ἴσως ἀπὸ τῆ μέσα με ριά βρῶ πὸ εὐκολὰ τὸν μηχανισμό πού ἀνοίγει κάποια εἴσοδο!

Ὁ Τζόε Μάρτιν τὸν πιάνει ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὸν παρατηρεῖ αὐστηρὰ στὰ μάτια.

— Τάν, εἶπε, μὴν ξεχνᾶς ὅτι ἔξω ἀπὸ τὸ «Σύμπαν 1» εἶσαι ὑποχρεωμένος νὰ ὑπάκουῃς σ' ὅτι λέω ἐγώ! Δεν σοῦ ἐπιτρέπω νὰ μῆς μόνος σου

μέσα σ' αυτό το πλανητόπλοιο. Δέν ξέρω τί ειδους κίνδυνο μπορείτε να συναντήσης και δέν θά μπορή κανείς μας να σε βοηθήση. Δέν θέλωμε να πάθης τίποτε, ξέχωρα που σ' έχωμε κι' απόλυτη ανάγκη γιατί μόνο εσύ μπορείς να διορθώσης τις βλάβες του «Σύμπαν Ι»!

Ο Τάν χαμηλώνει τὰ μάτια του.

—Έχετε δίκιο, κύριε Μάρτιν, λέει. Θα κάνω όπως μου πήτε. Τί νομίζετε πως πρέπει να κάνωμε;

Ο Τζόε δέν ἀποκρίνεται ἀμέσως. Ή λογική του λέει να ἀπομακρυνθούν ἀπό ἐκεῖνο τὸ μέρος ἀφού δέν μποροῦν να κάνουν τίποτε ἄλλο πιδό ἀποτελεσματικό. "Ελα όμως που τὸ μυστηριώδες σήμα δέν λέει να πάη μέσα στα ἀκουστικά τους και ὁ πράκτωρ τῆς "Εφ Μπι "Αϊ τρελλαίνεται για κάτι τέτοια μυστήρια...

Ο Τζίπου σηκώνει τὸ χέρι του και βροντᾷ για δευτερη φορά τὸ σκάφος τοῦ πλανητοπλοίου.

—Αὐτὸς Μάσα πιλότος τελειῶς κουφός! μουρμουρίζει. Μπορεῖ μην ἔχεις αὐτιά ἀνθρώποι αὐτοῦ πλανήτη! Μπορεῖ ἔχεις μόνο μύτη και μάτια! Μπορεῖ δέν ἔχεις οὔτε στόμα!

ΘΑΛΕΓΕ κι' ἄλλες ἀνοησίες ἄν' ξαφνικά με τὸ δεύτερο χτύπημα τοῦ μικροῦ Τζίπου δέν ἀνοιγε ἕνα ὀλοστρογγυλο ἀνοιγμα πάνω

στο πλευρὸ τοῦ γιγάντιου σκάφους. Οἱ πέντε ἀστροναῦτες μένουν ἀπολιθωμένοι και ἄθελα κάνουν ὅλοι ἕνα βῆμα πρὸς τὰ πίσω, ἐνῶ τὰ χέρια τους πλησιάζουν τῆ θήκη τῆς ζώνης τους ὅπου βρίσκοντα τὰ πιστόλια τῶν ἀκτίων. Κυττάζονται, και στα μάτια ὀλωνὼν ζωγράφιζεται ἡ πιδό δυνατή κατάπληξις και ἀπορία.

—Πῶς... πῶς ἔγινε αὐτό; ψελλίζει ἡ Ντάινα και φαίνεται λίγο τρομαγμένη.

—Τζίπους, χτύπησες!, λέει ὁ ἀραπάκος κορδωμένος. Πιλότος ἀνοιξες, ἔσκυψες ἀπὸ παραθυράκι, βλέπεις μικρὸς Τζίπους. Πιλότος συμπάθησες ἀμέσως αὐτόν! "Ανοιξες ἐσύ, μικρὸς Τζίπους!» λέει σὲ βοηθό του. Εκείνος τότε φωνάζει σὲ θυρώρ: «"Ανοιξες ἐσύ, μικρὸς Τζίπους περιμένεις!» Θυρωρός...

Κάτι καινούργιο που γίνεται ἐκεῖνη τὴν στιγμή τὸν ἀναγκάζει να σταματήση τὴν πολυλογία του. Ἀπὸ τὸ ἀνοιγμα που ἔχει σχηματισθὲ στην ἐπιφάνεια τοῦ πλανητόπλοίου, κατεβαίνει κάτι σὸν σκάλα και ἀκούμπάει κάτω σὲ ἔδαφος! Ταυτόχρονα ἡ εἰσοδος ἐκεῖνη φωτίζεται ἀπὸ

Ένοι, άπαλώτατο μελανί φως ! Οί πέντε άστροναύτες κυττάζονται άλλη μιάν φορά με άπορία και κάποια δισταγμό.

—Και τώρα; λέει ό Τάν. Θά πάμε εκεί μέσα;

—Είναι σάν... σάν νά μάς καλούν! μουρμουρίζει ή Ντάϊνα με φόβο. Τί είδους πλάσματα νά βρίσκωνται μέσα; Γιατί δέν κάνουν την εμφάνισί τους;

—Τό πλανητόπλοιο είναι ξρημο! έπιμένει ό Τάν με πείσμα και μιá παράξενη έκφρασι στά μάτια.

“Όλοι τόν παρατηρούν με άπορία.. Έκείνο πού λέει τους φαίνεται έξαιρετικά παράξενο και άπίθανο κι’ όμως έπειδή τό λέει αυτός είναι σίγουροι πώς έχει δίκιο!

—Λοιπόν άς πάμε τότε μέσα! λέει ό Τζός με άποφασιστικό τόνο. “Αφού δέν υπάρχει κανείς μέσα εκεί, δέν διατρέχομε και κανέναν κίνδυνο.

Κάνει νά ξεκινήση κιόλας με ό Τάν τόν πιάνει από τό μπράτσο.

—“Ο κίνδυνος υπάρχει παντού! μουρμουρίζει με άλλόκοτη φωνή. “Ο κίνδυνος είναι άόρατος και δέν έχει πρόσωπο! Σ’ έναν κόσμο άγνωστο τό κάθε τι είναι κίνδυνος μέχρι πού νά βεβαιωθής άπολύτως για τό αντίθετο!

“Ο Τζός Μάρτιν διστάζει.

—Και πώς θά βεβαιωθούμε αυτή τή στιγμή άν μάς άπειλει κάποιος κίνδυνος ή όχι; ρωτά.

—“Ετσι όπως έρχονται τά πράγματα αυτό είναι αδύνατον άποκρίνεται τό άγόρι. “Η πρέπει νά άποφασίσωμε νά μπουύμε μέσα διακινδυνεύοντας άν ύπάρχη κίνδυνος ή πρέπει νά φύγωμε άμέσως για τό «Σύμπαν Ι» ώστε νά μη διακινδυνεύσωμε καθόλου. Στην περίπτωση αυτή δέν θά ίκανοποιήσωμε άπλώς την περιέργειά μας!

Τά λόγια του ύπερκόσμιου παιδιού φέρνουν σέ πραγματικά δύσκολη θέση όλους τους άστροναύτες μας. “Όλοι θέλουν νά φανούν λογικοί και όχι ένθουσιώδεις και αυθόρμητοι σάν άνόητα παιδιά. Μια ταυτόχρονα όλοι νοιώθουν πώς άν φύγουν και δέν περάσουν εκείνη την πόρτα πού άνοιγεται μπροστά τους και άδηγεί στο άγνωστο, δέν θά τό συγχαρήσουν ποτέ στον έαυτό τους’ όσος καιρός νά περάση. Πάντα θά τους τρώη ή περιέργεια, τί ύπήρχε τάχα πίσω από κείνη την άνοιχτή, φωτισμένη πόρτα. Τό μυστήριο τους φοβίζει λίγο με τους θέλγει κιόλας. Ένώ ακόμα κανείς δέν τό έχει προφέρει, στά μάτια όλων έχει από τώρα γραφτή ή άπόφασις νά μπουύ μέσα στο ξένο πλανητόπλοιο.

“Ο Τζός Μάρτιν για νά δικαιολογήση την άπόφασί αυτή άπέναντι στον έαυτόν του, πού βάζει σέ κίνδυνο όλόκληρη τή συντροφιά, λέει:

—Δέν πιστεύω πώς μπορεί νά ύπάρχη σοβαρός κίνδυνος.

“Αν πραγματικά κάποιος έχθρος παραφυλάει από κάπου — όπουδήποτε — θιξ μπορούσε να μās είχε ήδη καταστρέψει. Φαντάζομαι ένα τέτοιο υπερτέλειο σκάφος του Διαστήματος σαν κι’ αυτό να έχει τον απαιτούμενο οπλισμό για να κάνει σκόνη έμας τούς πέντε!

“Η λογική του είναι τετράγωνη.

—“Ας προχωρήσωμε λοιπόν! λέει ο Τόν διατακτικά. Μά να προσέχωμε όσο γίνεται περισσότερο!

—Θά πάω μπροστά! διατάζει ο Τζόε. Πρέπει έβραγε ναχωμε τὰ πιστόλια στα χέρια; Έγώ νομίζω όχι! Αφού μās ανοίγουν την πόρτα θά πη πώς μās περιμένουν. “Αν μπορούμε με τὰ δπλα στη χέρια θά είναι σαν να μπαίνωμε ως έχθροι. Λοιπόν δέν θά κρατούμε πιστόλια. Θά έχωμε όμως ξεκούμπωτες τις θήκες τους και θάμασσε έτοιμοι να τὰ τραβήξωμε γρήγορα!

“Ολοι κάνουν όπως λέει ο Τζόε. Σε λίγα δευτερόλεπτα όλες οι θήκες των πιστολιών είναι ξεκούμπωτες. “Ο Τζόε Μάρτιν πηγαίνει μπροστά και τον ακολουθεί η Ντάινα. Πίσω έρχονται όλοι οι υπόλοιποι. Αρχίζουν να ζυγώνουν. Δέν τούς μένουν παρά πέντε βήματα ακόμα για να φτάσουν στο σημείο που άκουμπάει ή σκάλα στο έδαφος.

“Ο Τζόε φτάνει πρώτος στην άκρη της και σταματά. Γυρίζει στους άλλους.

—Θ’ ανέβω άπάνω και θά

ρίξω μιὰ ματιά και ύστερα θά φωνάξω ν’ ανέβη δεύτερος. Δέν είναι ανάγκη να κινδυνεύσωμε και οι πέντε αν ύπάρχη κανεις κίνδυνος...

—Νά προσέξης! του λέει η Ντάινα με ξαφνικό τρόμο. Καλύτερα να μη πās, Τζόε! Καλύτερα να γυρίσωμε όλοι πίσω!

Σε λίγα λεπτά το «Σόμπαν 1» σκίζει ξανά το Διάστημα, με όλη την ταχύτητα που διαθέτει.

—Τώρα η απόφασις παρήκε! λέει ο Μάρτιν. Περιμένετε θά μ'ω μέσα κι' αν δεν συμβαίνει τίποτα θά ξαναβγώ να σ'α φωνάξω.

Τὰ παιδιά και οί κοπέλλες μένουں κάτω και με τὰ χέρια έτοιμα να άδράξουν τις λαβές τών πιστολιών τους βλέπουν τόν Τζόε που άρχίζει με σταθερό βήμα να ανεβαινη τη σκάλα του παραόδου πλανητόπλοιου. Τά μάτια του πράκτορος της "Εφ Μπι" "Αί έχουν γίνει άπειλητικά καθώς κυτάζει κατ' ευθείαν μπροστά του. Τά νεύρα του είναι τετωμένα σαν τά νεύρα του πάνθηρος που είναι, έτοιμος να έπιτεθί!

Τά σκαλοπάτια που τόν χωρίζουν από την άνοιχτή είσοδο λιγοστεύουν. Γίνονται τέσσερα, δύο, ένα. Ο Τζόε τώρα στέκει ακριβώς μπροστά στην είσοδο και κυτάζει από κει μέσα, Γυρίζει στους φίλους του που τόν παρατηρούν με άγωνία από κάτω:

—Δέν διάκρινω τίποτα έδω μέσα! τούς φωνάζει. Φαίνε-

ται νανε άδειο «αίρλοκ». (*) Θά πάω να ρίξω μια ματιά πώ μέσα και θα γυρίσω άμέσως να σ'α πω ν' ανεβήτε!

Ο Τζόε χωρίς άλλον διαταγμό χώνεται μέσα στο μεγάλο διαστημόπλοιο. Άμέσως γίνεται κάτι τρομερό, που δέν αφήνει καιρό σε κανέναν να συνέλθη από τόν τρόπο και την έκπληξι του ώστε να κάνει κάτι για να βοηθήση τόν φίλο τους.

Η σκάλα που έχει φανερωθί τόσο περίεργα έξω από τó σκάφος μαζεύεται με μια ταχύτητα έξωφρενική. Η πόρτα από την οποία έχει μη μέσα ο Μάρτιν κλείνει σ' ένα δέκατο του δευτερολέπτου, χωρίς να κάνει τόν παραμικρό θόρυβο. Η φωνή του Τζόε άπτηχεί στ' αυτιά τους γεμάτη κατάπληξι και τρόμο:

—Νά πάρη ο σατανάς! Τι συμβαίνει!

Ευτυχώς που ο πομπός που έχει ο καθένας μπροστά του και τά άκουστικά που ύπάρ-

*) Όταν ένα διαστημόπλοιο προσγειώνεται σε πλανήτη που δέν έχει ατμόσφαιρα, αν άνοιξη άπ' εσθειας την έξωτερική του πόρτα δλό τó δευγόνό που περιέχει θά χυθί στο διάστημα και οί έπιβάτες του σκάφους θά κινδυνεύσουν να πεθάνουν από άσφυξία. Για τούτο στα πλανητόπλοια ύπάρχει ένα ένδιάμεσο δωμάτιο στεγανό τó όπο είναι άδειο από δευγόνό και όταν κλείση πάλι η έξωτερική τότε συγκοινωνεί με τó κύριο σκάφος. Τó δωμάτιο αυτό λέγεται «αίρλοκ».

ΠΡΟΣΟΧΗ

Οί αναγνώστες του ΤΑΝ να προσέχουν την ώρα που αγοράζουν τó τεύχος αν περιέχει την έγχρωμη εικόνα της «Πινακοθήκης μας». Η εικόνα αυτή πρέπει να ύπάρχη ΣΕ ΟΛΑ ΤΑ ΤΕΥΧΗ.

χουν σ' όλων τ' αὐτῶς κάνουν ἀπλούστατη τὴ συνεννόησι τῶν ὑπολοίπων μαζί με τὸν Τζέβε ἔστω κι' ἂν εἶναι αὐτοὶ ἀπ' ἔξω κι' ἐκεῖνος μέσα στὸ ξένο διαστημόπλοιο.

Ὅλοι χλωμιάζουν μὰ δὲν προλαβαίνουν πάλι νὰ κάνουν οὔτε μιὰ σκέψι γιὰ νὰ βροῦν ἕναν τρόπο νὰ βοηθήσουν τὸν Τζέβε. Οἱ πύραυλοι τοῦ σκάφους ἀρχίζουν ξαφνικά νὰ ξερποῦν τρομερὲς φλόγες. Τὸ πλανητόπλοιο τράντάζεται σάν μεθυσμένο πάνω στὴ θάσι του.

Ἡ Ντάινα βγάζει μιὰ τρομαγμένη κραυγὴ καὶ ὄρμῃ σάν τρελλὴ πρὸς τὸ μέρος του. Ὁ Τάν δὴμος προλαβαίνει καὶ τὴν ἀρπάζει ἀπὸ τὸ μπράτσο συγκρατώντας της.

—Τί κάνετε; φωνάζει αὐστηρά. Δὲν θὰ τὸν βοηθήσετε χάνοντας τὴ ζωὴ σας! Ἄν πλησιάσετε οἱ πύραυλοι θὰ σᾶς κάψουν! Τραθηχτήτε ὄλοι πίσω! Ἀκόμα πιὸ πίσω! Ἐγὼ θὰ πάω νὰ βοηθήσω τὸν κύριον Μάρτιν!

Ἡ φωνὴ τοῦ τελευταίου αὐτοῦ ἀκούγεται στ' ἀκουστικὰ τοὺς ἐπιτακτικῆς:

—Ὅχι, Τάν! Δὲν θὰ ἔρθης νὰ με βοηθήσης. Θὰ μείνης νὰ ὑπερασπίσης τὶς κοπέλλες καὶ τὸν Τζίπσυ! Μοῦ φαίνεται πὼς αὐτὸ τὸ διαβολεμένο διαστημόπλοιο ἐτοιμάζεται νὰ πετάξῃ! Δὲν καταλαβαίνω τίποτα! Δὲν βλέπω τίποτα! Βρίσκομαι μέσα σὲ ἀπόλυτο σκοτάδι!

—Θὰ ἔρθω ἀμέσως! λέει ὁ Τάν.

ΣΕ ΚΑΘΕ ΦΥΛΛΟ ΚΑΙ ΜΙΑ ΕΚΠΑΘΕΙΣ:

Ὁ «ΤΑΝ» ξέρει νὰ κρατᾷ τὶς ὑποσχέσεις του. Στὸ ἐρχόμενο τεῦχος τοῦ ὄν Χριστουγεννίων, χαρίζει στοὺς ἀναγνώστες του τὸ:

ΣΗΜΑ ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ ΤΟΥ «ΤΑΝ»

Ἐνα πλουσιοπάροχο Χριστουγεννιάτικο δῶρο. Τυπωμένο σὲ χαρτόνι, καρφίτωμένο μαζί με τὸ πορτραῖτο τοῦ ΤΖΙΠΣΥ.

ΠΟΛΥΤΕΛΕΣ-

ΚΑΛΑΙΤΕΧΝΙΚΟ

Θὰ ἀποτελέσῃ τὴν ΤΑΥΤΟΤΗΤΑ τῶν ἀναγνωστῶν μας, ποὺ μ' αὐτὴν θὰμποροῦν ν' ἀγοράσουν ἀπὸ τὰ Γραφεῖα μας, πάλι αὐτὴν τεύχη — Τόμους — Δέσιμο Τόμων καὶ ὅλες τὶς μελλοντικὲς μας ἐκδόσεις, με ἐκπτώσι 35%ο.

**ΜΗ ΧΑΣΗ ΚΑΝΕΙΣ
ΤΟ «ΣΗΜΑ»**

—Ὅχι! μουγκρίζει ὁ Τζέβε. Ἄν χαθοῦμε καὶ οἱ δυὸ θὰ μείνουν οἱ ἄλλοι ὀλομόναχοι πάνω σ' ἐτοῦτον τὸν καταρα-

μενο πλανήτη και θά χαθούν όλοι!

—Μη φοβάστε! λέει βιαστικά ο Τάν άποτεινόμενος στις δυο κοπέλλες και στον Τζίπ-σου. "Έτσι κι' άλλοιώς έγω μπορώ να γυρίσω κοντά σας να σάς βοηθήσω. 'Ακόμα κι' αν τὸ πλανητόπλοιο σιγτὸ ξεκινήσει για τὸ Διάστημα έγω θά γυρίσω πίσω κοντά σας!

Κανείς δέν προλαβαίνει να τὸ ἀποκριθῆ. Ὁ Τάν χαμηλώνει τὰ μάτια του μέσα σὲ μιὰ στιγμή και τὰ καρφώνει στὸ κενό, σ' ἕνα ἀόριστο σημείο τοῦ ἐδάφους. Μέσα σὲ δέκατα τοῦ δευτερολέπτου, τὸ ὑπερκόσμιο ἀγόρι ἔχει χαθῆ μπροστά ἀπὸ τὰ ἔκπληκτα μάτια τῶν συντρόφων του.

—Ὅσες φορές και νὰ τὸ δῶ αὐτὸ δέν πρόκειται να τὸ συνηθίσω ποτέ! μουρμουρίζει ἡ Ρένα μὲ θαυμασμό.

Μὰ οὔτε ἡ Ντάινα οὔτε ὁ Τζίπ-σου προσέχουν καθόλου τὰ λόγια της. Καί οἱ δυὸ κυττάζουν μὲ ὀλοφάνερη ἀγωνία πρὸς τὸ πλανητόπλοιο.

Ἡ ὀρμη τῶν πυραύλων του ὅσο πάει γίνεται και πιὸ δυνατή. Φαίνεται πὼς ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή θ' ἀφήσει τὸ ἔδαφος και θά χυθῆ πρὸς τὸν οὐρανό...

Ο ΤΖΟΕ ΜΑΡΤΙΝ αἰσθάνεται ξαφνικά ἕνα χέρι να τὸν πιάνη ἀπὸ τὸ μπράτσο μέσα στὸ σκοτάδι πὸς τὸν τυλίγει. Τὸ δικό του τὸ χέρι καταβαίνει ἀστραπιαία πρὸς τὴ θήκη τῆς ζώνης του μὲ τὸ πιστόλι τῶν

ἀκτίων μὰ τὴν ἴδια στιγμή στ' αὐτία του ἀντηχεῖ ἡ φωνὴ τοῦ Τάν:

—Έγω εἶμαι, κύριε Μάρτιν. Μείνετε ἡσυχος. "Έχω ἐδῶ μιὰ συσκευή πὸς θά σάς κάνει φῶς.

—Πιὸ κολασμένο σκοτάδι δέν ἔχω ξαναδεῖ! μουγκρίζει ὁ Τζόε. Δέν ἔπρεπε νάρθης ἐδῶ μέσα, Τάν! Τι θ' ἀπογίνουον οἱ ἄλλοι αν πάθωμε κάτι και οἱ δυὸ μας;

—Μη φοβάστε. "Αν κάνη πὼς ξεκινάει θά γυρίσω ἀμέσως κοντά τους. Ὡστόσο ἐπειδὴ δέν θ' ἀργήση πρέπει να κάνωμε γρήγορα. Βρισκόμαστε μέσα στὸ «ἀίρλοκ» τοῦ σκάφους αὐτοῦ. Ὅλες του οἱ πόρτες εἶναι κλειστές. Καί ἡ ἐσωτερική και ἡ ἔξω. Θά κυττάξω μήπως βρῶ τὸν τρόπο πὸς ἀνοίγουν! Ἐσεῖς πάρτε τὴ συσκευή. Να ἐδῶ εἶναι τὸ χέρι μου.

Ὁ Τζόε παίρνει ἐκεῖνο πὸς τὸ ὑπερκόσμιο ἀγόρι τοῦ βάζει στὸ χέρι και τὸ πιάνει στὰ σκοτεινά.

—Εὐὸ βλέπεις; ρωτᾷ μὲ ἔκπληξι.

—Ἀρκετά καλά, ὅσο χρειάζεται!

Ὁ Τζόε θυμάται πὼς ὁ Τάν μπορεῖ προγματικῶς να βλέπη μέσα στὸ πιὸ μαῦρο σκοτάδι σάν ἀληθινὴ νυχτερίδα. Ὡστόσο τὸ ἀγόρι προσπαθεῖ τοῦ κάκου να βρῆ κανένα μηχανισμό πὸς να ἀνοίγη τὴν ἐξωτερική πόρτα.

Ὁ Τζόε σ' αὐτὸ τὸ μεταξύ κα ταφέρνει και ἀνάδει τὴν συ-

σκευή που του έχει δώσει ο Τάν και που δεν είναι άλλο από ένα ισχυρότατο άτομικό φανάρι. Ψάχνει κι' αυτός μαζί του. "Όλος ο τοίχος του σκάφους προς το έξω μέρος είναι λείος σαν να μην υπήρξε ποτέ εκείνη η πόρτα που άνοιξε για να καταπιή τον Τζόε Μάρτιν και να ξανακλείση..

Ο Τάν χωρίς να απογοητευθή όρμα προς τα μέσα μεριά και ψάχνει τον έσωτερικό τοίχο του «αίρλοκ».

—Είναι πολύ παράξενο! μουρμουρίζει, Κύριε Μάρτιν, περιμένε με έδω! Θά μπω εκεί μέσα στον θάλαμο κυβερνήσεως. "Ίσως ο μηχανισμός που άνοίγει το «αίρλοκ» να λειτουργή από κει πέρα.

Χωρίς να περιμένη άπαντησι και ξέροντας πως ο Τζόε θά του πη όπωσδήποτε να παρατήση το σατανικό εκείνο σκάφος και να πάη να συναντήση τους φίλους του, καρφώνει τα μάτια του στο σκοτάδι και σε μιá στιγμή βρίσκεται στον θάλαμο διακυβερνήσεως. Μένει έκπληκτος μπροστά στην τελειότητα των μηχανημάτων πλεύσεως που υπάρχουν εκεί. Δέν έχει καιρό όμως να τά θαυμάση και να τά εξετάση λεπτομερώς. Ψάχνει να θρη ποιός είναι ο μοχλός που άνοίγει το «αίρλοκ». Πάνω στα διάφορα κουμπιά και στους μοχλούς όλους είναι χαραγμένα κάτι άλλόκοτα ψηφία που δέν μπορεί, θέβαια να τχ διαβάση.

Καταλαβαίνει πως δέν θά προλάβη να έλευθερώση τον

Τζόε. Από τον ήχο που κάνει ο θόμβος των πυρούλων του σκάφους, νοιώθει πως έρχεται ή στιγμή που το τελευταίο αυ το θά αφήση την επιφάνεια του πλανήτη και θά ριχτή με τη μύτη προς το διάστημα.

Ξαφνικά στον έναν μεταλλικό τοίχο του θαλάμου βλέπει μιá λεπτή χαραμάδα που σχηματίζει ένα μεγάλο όρθογώνιο σχήμα. Αυτό το πράγμα μοιάζει με κλειστή πόρτα. Με λαχτάρα και χωρίς δισταγμό κατεβάζει έναν μοχλό που βρίσκεται δίπλα σ' αυτό το όρθογώνιο. "Όπως συνήθως δέν έχει πέσει έξω. Το κομμάτι αυτό υποχωρεί συρταρωτά και το κεφάλι του Τζόε κάνει την εμφάνισή του σχεδόν άμέσως μέσα στην διαπλανητική περικεφαλαία του.

—Δέν είναι κανείς έδω; φωνάζει με άπορία καθώς βλέπει το άγδρι μόνο του.

—Κανείς! λέει ο Τάν. Φαίνεται πως το πλοίο αυτό είναι τηλεκατευθυνόμενο!

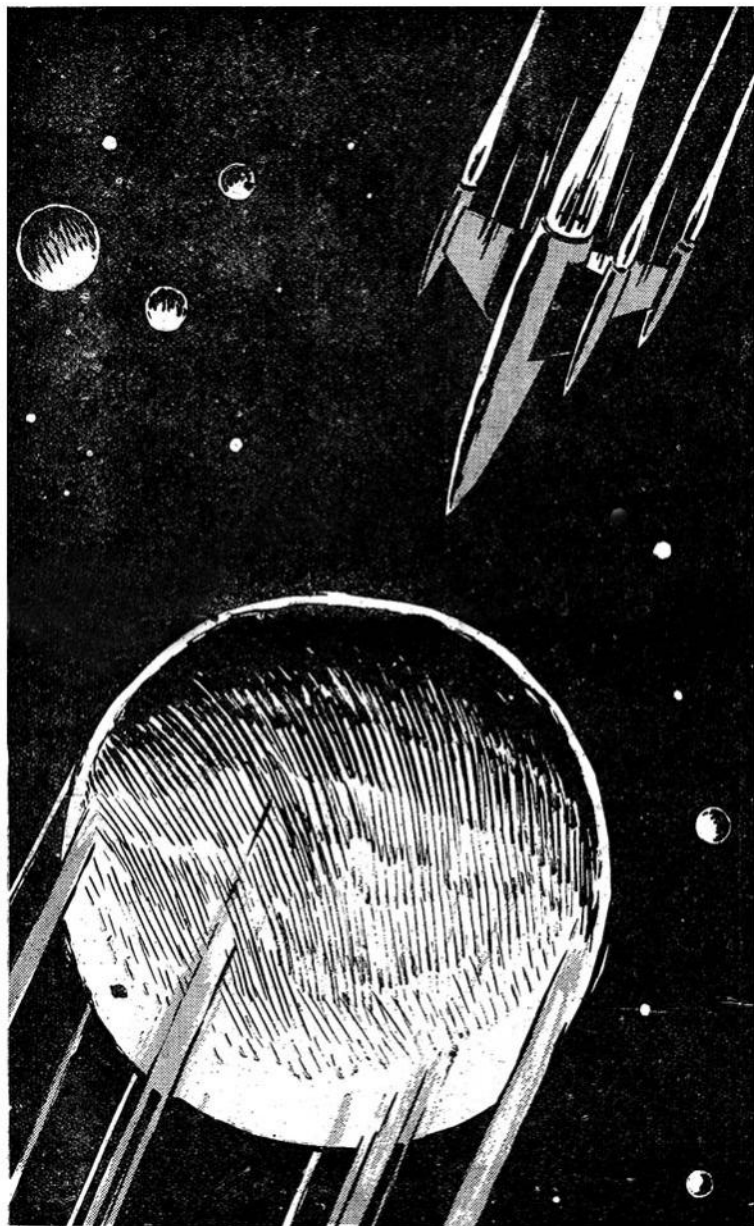
—Δηλαδή δέν θά βγώ από δω μέσα αν δέν φτάσω πρώτα εκεί που θέλει αυτός που με κρατά αιχμάλωτο!

—Δυστυχώς...

—Και ποιός είναι αυτός;

Ο Τάν κουνά το κεφάλι του με θλίψη. Το μυστήριο που τυλίγει το φαινόμενο αυτό είναι άλλο και για το δικό του άκόμα το δαιμόνιο μυαλό.

Ο Τζόε κάτι πάει να πη μά την ίδια στιγμή νοιώθουν κι' οί δυο σαν να πρόκειται να ξεκολλήσουν τα άντερά τους από μέσα τους. Πέφτουν

Το ΦΟΒΕΡΟ ΑΣΤΡΟ είχε πιάσει όλη την εσένη.

στο δάπεδο ό ένας πάνω στον άλλον κινδυνεύοντας να σπάσουν τά κεφάλια τους.

—Ξεκίνησε! μουγκρίζει ό Τζόε με άπελπισία. Πρέπει να φύγης άμέσως, Τάν! γύρισε στους φίλους μας! "Άσε με έμένα!

Τό υπερκόσμιο άγόρι όρθώνεται και τρέχει σε μιά συσκευή.

—Αυτό είναι τό μικρόφωνο του άσύρματου πομπού κι' έδω ό δέκτης! λέει με τρομερή βιασύνη, δείχνοντας με τό δάχτυλο συγχρόνως ένω μιλάει. Έδω είναι ό ρυθμιστής τών κυμάτων! Προσπαθήστε, κύριε Μάρτιν, νά συνδεθήτε με τό «Σύμπαν Ι»! "Αν τά καταφέρωμε και συνδεθούμε, θά βρώ τρόπο νά σάς άκολουθήσω με τό δικό μας διαστημόπλοιο! Καλή τύχη!

—Νά πής στη Ντάινα και στα παιδιά νάχουν θάρρος! λέει ό Τζόε συγκινημένος.

Δέν προλαβαίνει να συνεχίση γιατί τό υπερκόσμιο άγόρι δέν είναι πιά κοντά του! Έχει χαθή από τά μάτια του σαν φάντασμα.

ΚΥΝΗΓΙ ΣΤΟ Α Π Ε Ι Ρ Ο

Ο Ι ΕΠΙΣΚΕΥΕΣ στο «Σύμπαν Ι» προχωρούν με ταχύτητα πύρετική. Καμμία σκέψις άλλη δέν ύπάρχει μέσα στα κεφάλια τών τεσσάρων άστροναυτών παρά μόνο να μπουν μιά ώρα γρηγορώτερα μέσ' τή ρου-

κέτα τους και να ριχτούν στο Διάστημα κυνηγώντας τό διαστημόπλοιο που κρατά άιχμάλωτον τόν άγαπημένο τους Τζόε και τόν οδηγεί στο άγνωστο.

Ό Τάν λέει στον Τζίπυ και στη Ρένα τί πρέπει να κάνουν κι' εκείνοι τόν βοηθούν με τή μεγαλύτερη χαρά ξέροντας πως οι κόποι τους ίσως τους ξαναδώσουν πίσω τόν μεγάλο φίλο τους. Μάλιστα ό άραπάκος μ' όλη του τή στενοχώρια που έχουν χάσει τόν άφεντικό του δέν μπορεί να μην κορδώνεται καθώς πηγαινοέρχεται κουβαλώντας τά διάφορα πράματα που τού λέει τό υπερκόσμιο άγόρι. Έχει τρομερή ύπερηφάνεια που λαβαίνει κι' αυτός μέρος στην έπιδιόρθωση ένός πλανητόπλοιο και μοιάζει σαν να είναι τουλάχιστον ό άρχιμηχανικός που τόχει κατασκευάσει όλόκληρο από μιάς άρχής.

Όσο για τήν Ντάινα ό Τάν έχει καταλάβει πως ή άγωνία της για τήν τύχη του άρραβωνιαστικού της είναι τόση που δέν θά μπορούσε να προσφέρη καμμία θετική βοήθεια. Γι' αυτό τήν έβραλε στον δέκτη τών υπερβραχέων να περιμένη μήπως άκούση κανένα μήνυμα από τόν Τζόε.

Τό πρώτο είκοσιτετράωρο τίποτε άλλο από παράσιτα δέν μπόρεσε να πάρη τό αυτό της. Πολλές φορές κι' ό Τάν αφήνει τή δουλειά του για μερικά λεπτά κι' έρχεται κοντά της. Προσπαθεί να τή βοηθή-

ση, να πιάση τη φωνή του χαμένου φίλου τους μέσα από το άπειρο μὰ είναι αδύνατο. Τό ξέρει πὼς γυρεύει πολλά πράματα μὰ τὸ κάνει γιὰ νὰ δίνει κάποια ἐλπίδα στὴ Ντάινα πὺ τῆ λυπᾶται ἔτσι ὅπως τῆ βλέπει μὲ τὰ μάτια γεμᾶτα δάκρυα καὶ καρφωμένα πρὸς τὸ μαῦρο Διάστημα πὺ τοὺς περιτριγυρίζει.

Ὁ μόνος πὺ θὰ μπορούσε νὰ συνδεθῆ εἶναι ὁ Τζόε γιὰτὶ ἐκεῖνος ξέρει τὸ δικό τους μῆκος κύματος. Θὰ δυσκολεύεται ὅμως ν' ἀνακαλύψῃ τὸ χειρισμὸ τοῦ μηχανήματος τοῦ ἀσυρμάτου πὺ ὑπάρχει μέσα στὸ μυστηριώδες πλανητόπλοιο. Οἱ ἐπιδιορθώσεις πὺ ὅπως εἶχε δηλώσει ὁ Τάν θὰ κρατούσαν περίπου σαράντακτῶ ὄρες, κοντεύουν νὰ τελειώσουν λίγο μετὰ τὶς εἰκοσιτέσσερις. Τὸ ὑπερκόσμιο ἀγόρι ὑπερέβαλλε τὸν ἑαυτό του στὴν προσπάθειά του νὰ κἀνὴ γρήγορα καὶ ξέροντας πὼς κάθε λεπτὸ πὺ κερδίζει εἶναι καὶ μιὰ ἐλπίδα παραπάνω πὼς θὰ μπορούσαν νὰ ξαναβροῦν τὸν Τζόε. Ἐξ ἄλλου κί' ἡ Ρένα μὲ τὸν Τζίπυ δὲν στάθηκαν οὔτε στιγμή. Πηγαίνουσιν ὡς ἂν αὐτόματα κουβαλώντας ὅ,τι τοὺς λέει ὁ Τάν ἀπὸ τῆ μεγάλη ἀποθήκη τοῦ «Σύμπαν Ι» ἢ τοῦ κρατοῦν διάφορα καλῶδια καὶ ἐργαλεῖα γιὰτὶ νὰ κἀνὴ ἐνώσεις μέσα στὸ σύστημα τῶν πυραύλων. Ὁ φαντισμὸς τους ἔχει φτάσει σὲ τέτοιο σημεῖο πὺ ὁ φτωχὸς ὁ Τζίπυ ὄχι μόνον πέρασε εἰκοσιτέσσερις ὀ-

λόκληρες ὄρες χωρὶς νὰ βάλῃ τίποτε στὸ στόμα του, ἀλλὰ δὲν τὸ κατάλαβε κιόλας καθόλου!

■ ΑΦΗΝΙΚΑ τὴ στιγμή πὺ ὁ Τάν κάνει τὶς τελευταῖες ἐνώσεις, ἀκοῦνε τὴν ξέφρενη φωνὴ τῆς Ντάινας πὺ τοὺς καλεῖ. Φαίνεται τρελλὴ ἀπὸ τὴ χαρὰ τῆς. Τὰ παιδιὰ τὰ παρατοῦν δὲλα σὺζυλα καὶ τρέχουν στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ «Σύμπαν Ι» μὲ τὴν ψυχὴ στὸ στόμα. Ἡ Ντάινα εἶναι πεσμένη ὀλόκληρη πάνω ἀπὸ τὸν ἀσύρματο καὶ ἀκούει μὲ λαχτῆρα μιὰ φωνὴ πὺ προέρχεται ἀπὸ ἕνα μεγάφωνο. Ἡ φωνὴ εἶναι ἀπόμακρη καὶ ἀλλαγμένη ἀλλὰ ὄχι τόσο πὺ νὰ μὴ τῆ γνωρίσουν ὄλοι πὼς εἶναι ἡ φωνὴ τοῦ Τζόε.

—Δὲν μπορῶ νὰ τοῦ μιλήσω κί' ἐγὼ! λέει ἡ Ντάινα μὲ ἀγωνία. Τὸν ἀκούω μὰ δὲν μπορῶ νὰ τοῦ ἀπαντήσω!

Ὁ Τάν δὲν ἀποκρίνεται. Ἀρχίζει μὲ χέρια πὺ τρέμουν ἀπὸ πυρετὸ χαύτητας νὰ κἀνὴ διάφορους χειρισμοὺς στὴ συσκευή πὺ ἔχει μπροστά του. Ταυτόχρονα μιλάει κιόλας:

—Σᾶς ἀκοῦμε κύριε Μάρτιν. Ἐδῶ «Σύμπαν Ι»!

—Καλῶ τὸ «Σύμπαν Ι»! ἔξακολουθεῖ νὰ λῆῃ ἡ φωνὴ τοῦ πράκτορος τῆς Ἐφ Μπι Ἀϊ.

Ὁ Τάν ἐπιμένει καὶ στὸ τέλος τὰ καταφέρνει ἐπὶ τέλους νὰ κἀνὴ τὸν Τζόε νὰ τοὺς ἀκούσῃ.

—Σ' ἀκούω, Τάν! λέει μὲ

χαρά ο μεγάλος φίλος τους. Ταξιδεύω ακόμα χωρίς να ξέρω πού. "Όλα είναι όπως τα άφησες. Δεν ξέρω τί είδους πιλορεία ακολουθώ. Έχω πελαγώσει μέσα σε μια θάλασσα από μηχανήματα.

—Τώρα πού συνδεθήκαμε δεν πρέπει να φοβάστε πιά! λέει το υπερκόσμιο αγόρι με πεποίθησι. Θα μου λέτε τί βλέπετε και θα προσπαθήσω να βρωίμε μαζί τον χειρισμό και τη σημασία κάθε συσκευής που υπάρχει μέσα στο σκάφος σας. Έν τώ μεταξύ όμως πρέπει να τελειώσω τη διόρθωσι των πυραύλων. Μένει κάνα τέταρτο δουλειά ακόμα. "Υστερα θα απογειωθούμε άμέσως και θα απευθύνω προς άνεύρεσίν σας!

—Σ' ευχαριστώ, Τάν! Να προσέχης για όλους!

Ο Τάν κάνει νόημα στη Ρένα, πού τον κυτάζει να πάη μαζί του. "Όσο για τη Ντάινα και τον Τζίπου μένουν εκεί πάνω από τη συσκευή του άσυρμάτου - τηλεφώνου και φλυαρούν με τον Τζόε. Τής κοπέλλας τὰ δάκρυα έχουν κιόλας στεγνώσει. "Εκείνη δεν πιστεύε ποτέ πώς θα ξανάκουγε τη φωνή του αγαπημένου της. Τώρα πού αυτό έχει γίνει νομίζει πώς όλα τέλειωσαν. Δεν μένει τίποτε άλλο από τὸ να φτιάξουν τὸ «Σύμπαν Ι» και να ξεκινήσουν για να βρουν τὸν άρραβωνιαστικό της. "Έτσι νομίζει...

Ο Τζίπου είναι κι' αυτός τόσο σίγουρος πώς όλα θα πάνε καλά, πού ξανασθυμάται ξα-

φνικά πώς έχει να φάη ένα δλόκληρο εικοσιτετράωρο. Αὐτὸ τὸ πράγμα τὸν κάνει να τούρρη τρομερή ζάλη. Παραπάτωντας από τὴν πείνα τρέχει πρὸς τὴν ἀποθήκη τοῦ πλανητοπλοίου...

ΟΛΟΙ ΚΑΘΟΝΤΑΙ στις θέσεις τους. "Ο Τάν, τὸ υπερκόσμιο αγόρι, ανάθει τοὺς πυραύλους. Σε λίγα λεπτά τὸ «Σύμπαν Ι» σχίζει ξανά τὸ Δι-

άστημα με ὄλη τὴν ταχύτητα πού διαθέτει.

"Η ἐπαφή τους με τὸν Τζόε δεν έχει χαθῆ. Μιλούν συνέχεια μαζί του από τὸν πομπὸ και τὸν δέκτη τοῦ σκάφους κι' ἔτσι μ' αὐτὸν τὸν τρόπο ξεχνούν τὴν ἀπουσία του και τὸν τρομερὸ και άγνωστο κίνδυνο πού τὸν ἀπειλεῖ. Οἱ τελειοποιησείς πού ἔχουν κάνει στὸ «Σύμπαν Ι» οἱ άνθρωποι τοῦ πλανήτη Μόθ (*) ἔχουν κάνει τὸ σκάφος τους ἕνα από τὰ ταχύτερα πού μπορούν ποτὲ να κατασκευασθοῦν. Πάνω σ' αὐτὸ στηρίζουν τὶς ἐλπίδες τους πώς θα μπορέσουν να φτάσουν κοντὰ στὸ πλανητόπλοιο πού κρατᾶ αἰχμάλωτον τὸν Τζόε Μάρτιν, πρὶν φτάση στὸν προορισμό του.

Μ' ὄλ' αὐτὰ όμως και μ' ὄλη τὴν αἰσιοδοξία τους, ὄσο

*) Διάβασε 4ο τεῦχος τοῦ «ΤΑΝ» με τίτλο «S.O.S.», ἡ Γῆ κινδυνεύει.

οι ωρες περνουν και το σκαφος του Τζόε δέν φαίνεται τόσο ή άγωνία άρχίζει νά σφιγγη τις καρδιές όλων. Κι' όμως κανένας τους δέν μιλά. 'Ο καθένας νομίζει πώς μόνο αυτός έχει άγωνία για την τύχη του φίλου τους και δέν θέλει νά μεταδώση την άπαισιοδοξία του και στους ύπολοίπους.

'Ο Τάν είναι ό πιό άμίλητος άπ' όλους. 'Οδηγεί και τά μάτια του θαρρείς πώς έχουν ξεχαστή πάνω στην όθόνη της τηλεόρασης, όπου μέ λαχτάρα περιμένει νά δη τό πλανητόπλοιο μέ τόν αίχμάλωτο πράκτορα της "Εφ Μπι "Αϊ 'Αντί όμως γι' αυτό, άκούει ξαφνικά κι' αυτός και όλοι οί άλλοι τή φωνή του Τζόε πού λέει τρομαγμένη:

—Βλέπω ένα σημάδι μέσα στην τηλεόρασι, Τάν! Θαρρώ πώς πρέπει νά είναι ένας πλανήτης!

'Ολοι κερώνουν. Μήπως άραγε πρόκειται για τόν πλανήτη πού άγνωστο ποιόν όντα οδηγούν τόν αίχμάλωτό τους εκεί; Μήπως πρόκειται για τό τέρμα του ταξιδιού του Τζόε;

—Είναι μεγάλο τό σημάδι; ρωτά ό Τάν μέ άγωνία.

—Στήν άρχή ήταν τόσο μικρό πού δέν του έδωσα καμιά σημασία, άποκρίνεται ή φωνή του Μάρτιν. Μεγάλωσε όμως άπό την ώρα εκείνη άρκετά.

—Πόση ώρα είναι πού τό πρωτόειδες, και πόσο μεγάλωσε άπό τότε;

—Θάναί μισή ώρα, πάνω κά-

τω πού τό άντιλήφθηκα για πρώτη φορά. "Εμοιαζε σαν μιάν μικρή φακή μέσα στην τηλεόρασι. Στή μισή ώρα έχει πάρει τό τριπλάσιο μέγεθος.

'Ο Τάν δέν μπορεί νά συγκρατήση ένα σφύριγμα θαιμασμού.

—Πρόκειται για ένα πολύ

—Θεέ μου! Αυτό τό καταραμένο πλανητόπλοιο!

μικρό άστρο, λέει. Ό δγκος του θά είναι περίπου ό μισός από του Λευκού Νάνου που συναντήσαμε πριν λίγες μέρες.

—Δηλαδή δέν θάναι επικίνδυνος! μουρμουρίζει με κάποια άνακούφισι ό Τζόε.

Ό Τάν συνοφρυώνεται. Διστάζει νά άπαντήσει. Κυττάζει λοξά την Ντάίνα. Δέν θέλει νά την τρομάξει και ξέρει πώς θά τρομάξει πιο πολύ από αυτόν τον ίδιο τον Τζόε που κινδυνεύει άν πη αυτό που θέλει. Μά δέν μπορεί και νά μη τό πη. Πρέπει νά δώση οδηγίες στον μεγάλο φίλο του. Είναι ό μόνος τρόπος γιά νά καταφέρη νά τον σώση.

—Μμμ, κάνει διστακτικά. τό μικρό αυτό άστρο τρέχει με άιγλιώδη ταχύτητα στο "Άπειρο!

—Λοιπόν;

—Γιά νά μεγαλώση τρεις όλόκληρες φορές τό άνάστημά του μέσα σε μισή ώρα θά πη πώς ή ταχύτης του είναι περισσότερο από φανταστική. Είναι τρομακτική!

—Υπάρχει κανείς κίνδυνος άπ' αυτό;

—Ναί, υπάρχει ένας κίνδυνος!, αναγκάζεται νά πη τό υπερκόσμιο άγόρι. Οί τροχιές είναι καθωρισμένες στο Διάστημα. "Αν συμπτωματικά τό πλανητόπλοίο σας έχει την τροχιά του πλανήτη αυτού κινδυνεύει νά συγκρουσθή μαζί του μέσα σε λίγη ώρα.

Η Ντάίνα —όπως φοβόταν ό Τάν — δέν μπορεί νά συγκρατήσει μιá κραυγή φρίκης

και τρόμου. "Ομως ό Τζόε Μάρτιν φαίνεται πώς κρατά άπολύτως την ψυχραιμία του. Η φωνή του άκούγεται μέσα από τον δέκτη του άσυρμάτου τηλεφώνου, ήρεμη και άπαφασιστική:

—Ήσυχασε, άγαπημένη μου Ντάίνα! Μην ξεχνάς πώς είμαι έφτάψυχος! Έξ άλλου κι' άν τυχόν δέν μπορέσω νά άποφύγω αυτόν τον βράχο και τσακιστώ επάνω του, δέν είναι άνάγκη νά με κλαίς από τώρα! Έχεις μετά άρκετόν καιρό στη διάθεσί σου νά τό κάνης!

Και άλλάζοντας τόνο:

—Πές μου, Τάν, μπορώ νά κάνω τίποτα γιά νά προσπαθήσω νά άποφύγω αυτή τη σύγκρουσι;

—Τό δυστόχημα είναι πώς δέν παραξέρετε από τη λειτουργία των όργάνων ενός διαστημοπλοίου! μουρμουρίζει τό παιδι με άγωνία. "Αν μπορούσα νχ σας ύπαγορεύσω με δρους τί νά κάνετε θά τά καταφέρνατε πιθανόν νά αλλάξετε πορεία στο σκάφος σας...

—Δέν ξέρω τη σημασία ούτε ενός κουμπιού από τά έκατό χιλιάδες που υπάρχουν εδώ μέσα! δηλώνει κοφτά ό Μάρτιν. Λοιπόν δέν είναι άνάγκη νά σκάμε άλλο τη ζαχαρένια μας! Θά τό ρίξωμε στον κήλο. Θά περιμένωμε νά δούμε τί θά άπογίνη! Δέν φαντάζομαι νάμαι τόσο τυχερός ώστε νάχω πάρει άκριβώς την ίδια τροχιά μ' αυτό τό καταραμένο άστεράκι!

—Τὸ ἐλπίζω... ψελλίζει ὁ Τάν καὶ τὸ πρόσωπό του ἔχει χλωμαίσει τόσο νεκρικά πού ολοι μονομιάς καταλαβαίνουν πὼς λέει ψέματα στὸν Τζόε.

—Τάν! ξεφωνίζει ἡ Ντάινα. Τὸ ὑπερκόσμιο ἀγόρι προλαβαίνει νὰ γυρίση τὸν διακόπη ὥστε ὁ Τζόε νὰ μὴν ἀκούση τὰ λόγια τῆς μνηστῆς του.

—Λές ψέματα! συνεχίζει αὐτὴ τῆ ἔντρομη καὶ κιτρινίζει σάν τὸ λεμόνι. Λές ψέματα! Δὲν πρόκειται νὰ γλυτώση! Πές μου τὴν ἀλήθεια! Ἔτσι δὲν εἶναι; Μὴ μὲ κάνης νὰ ἀγωνῶ περισσότερο!

Ἄ Τάν χαμηλώνει τὰ μάτια.

—Φοβοῦμαι πολύ, μὰ βέβαια δὲν εἶμαι ἀπολύτως σίγουρος γι' αὐτό! μουρμουρίζει. Ξέρω πὼς αὐτὸς ὁ πλανήτης μὲ τόσο μικρὸ μέγεθος πρέπει νὰ εἶναι ἓνας «περιπλανώμενος πλανήτης»...

—Τί καταραμένο πράγμα εἶναι πάλι αὐτό;

—Ἀκριβῶς αὐτὸ πού λέτε! Εἶναι ἓνα ἄστρο δόλοκληρο ἀπὸ συμπαγῆ μαγνήτη!

—Μαγνήτη!!

—Ναί. Ἐλκεται κι' ἀπὸ τὴν ἐλαχιστότατη ἔλξι πού μπορεῖ νὰ βρεθῆ στὸ Διάστημα καὶ ἀλλάζει διαρκῶς τροχιά μὸλις μιὰ δυνατώτερη ἔλξι τὸν τραβήξῃ ἀπ' αὐτὴν πού τὸν τραβᾷ ὡς ἐκεῖνη τῆ στιγμῆ. Γιὰ νὰ μεγαλῶνῃ τόσο πολὺ μέσα στὴν τηλεόρασι αὐτοῦ τοῦ πλανητοπλοίου, θὰ πῆ πὼς τραβᾷ ὀλοταχῶς ἐπάνω του! Αὐτὸ τὸ ἴδιο τὸ πλανη-

τόπλοιο τὸ σέρνει πρὸς τὸ μέρος του ἐπειδὴ εἶναι μεταλλικό!

ἌΟλοι παγώνουν ἐκεῖ μέσα σ' αὐτὰ τὰ λόγια. Εἶναι σάν ν' ἀκούνε ἓναν ψυχρὸ δικαστῆ ν' ἀπαγγέλλῃ τὴν εἰς θάνατον καταδίκη ἐνὸς ἀγαπημένου προσώπου καὶ νὰ ὀρίξῃ καὶ τὴν ὥρα τῆς ἐκτελέσεως. Μὰ πάνω πού ἡ ἀπόγνωσις ἔχει πάρει μόνιμη θέσι μέσα σ' ὄλων τὶς καρδιές μιὰ φωνὴ ἐρχεται καὶ πάλι νὰ δώσῃ καινούργιες ἐλπίδες.

—Θεέ μου! Αὐτὸ τὸ καταραμένο πλανητόπλοιο!

Εἶναι ἡ φωνὴ τῆς μικρῆς ἑλληνοπούλας, τῆς Ρένας, πού τῆ στιγμῆ αὐτῆ ἔχει στραμμένα τὰ μάτια της στὸν στρογγυλὸ θίσκο τῆς τηλεόρασεως τοῦ «Σύμπαν Ι». Καὶ δὲν ἔχει ἄδικο. Μέσα ἐκεῖ ἔχει ἀρχίσει νὰ διακρίνεται τὸ σκόφοςπὸ σέρνει μαζί του αἰχμάλωτο τὸν Τζόε Μάρτιν! Τὸ ἔφτασαν πάνω στὴν κρισιμώτερη στιγμῆ.

Ἄ Τάν τινάζεται ἀπὸ τὴ θέσι του καὶ τρέχει στὴν τηλεόρασι. Τὰ μάτια του γυαλίζουν ἀπὸ χαρὰ. Τὰ ἰχτυλά του ἀνεβοκατεβάζουν πυρετικά κάτι διακόπτες. Διάφορα λαμπιόνια ἀναβοσβύνουν μέσα στὰ διάφορα καντράν τοῦ ἐλέγχου πορείας. Μετὰ ἀπὸ δυὸ λεπτὰ ἐπιθεώρησι τὸ ὑπερκόσμιο ἀγόρι λέει :

—Γιὰ τὸ «Σύμπαν Ι» δὲν ὑπάρχει κίνδυνος. Ἡ τροχιά μας δὲν συνταυτίζεται μὲ τοῦ πλανητοπλοίου τοῦ κυρίου

*****

ΕΚΠΛΗΞΙΣ

ΕΙΝΑΙ ΑΚΟΜΑ ΚΑΙ ΤΟ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ
ΕΠΟΜΕΝΟΥ
ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙ-
ΚΟΥ «ΤΑΝ»!

ΔΕΝ ΣΑΣ ΛΕΜΕ ΤΙΠΟ-
ΤΑ ΓΙ' ΑΥΤΟ! ΜΟΝΟΝ
ΤΟΝ ΤΙΤΛΟ ΤΟΥ:

Ο ΝΑΝΟΣ!

.....
ΓΕΜΑΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ...

●
ΚΑΤΑΠΑΛΗΚΤΙΚΟ!

*****

Μάρτιν. "Ετσι αφού ο «περιπλανώμενος πλανήτης» πηγαίνει κατέπάνω σ' εκείνο δεν μπορεί να χτυπήσει κι' εμάς. 'Η ταχύτητά του είναι τόσο τρομερή που δεν μπορεί να κάνει απότομα μεγάλη στροφή μέσα σ'ε τόσο λίγο διάστημα. Θά πεταχτώ στο πλανητόπλοιο του Τζόε. Μην ανησυχήσετε.

'Η Ρένα του πιάνει τ'ο χέρι. Τά γαλανά μάτια της τόν κ'υτ τόν τρομαγμένα.

—Τί σκέπτεσαι να κάνης : τόν ρωτά με ανησυχία.

—Θά προσπαθήσω να βγάλω τ'ο σκάφος από την πορεία

του άστρου όσο ακόμα είναι καιρός. Μή με κρατάς περισσότερο. Κάθε λεπτό που περνάει είναι πολύτιμο!

—Νά προσέχης! φωνάζει ή έλληνοπούλα μα'ο Τάν δεν μπορεί πιά να τήν ακούσει για τόν άπλούστατο λόγο ότι δεν βρίσκεται μέσα στο «Σύμπαν Ι»! "Έχει εξαφανιστή μπροστά από τ'α μάτια τους σαν να ήταν ένα όραμα που εξαερώθηκε. 'Ο Τζίπου που όσες φορές κι' αν τουχουν εξηγήσει πως ή ικανότης αυτή του υπερκόσμιου άγοριου δεν είναι κάτι τ'ο μυστηριώδες και τρομαχτικό κι' όσο κι' αν ό... Μάσα Τάν είναι ό καλύτερός του φίλος, δεν μπορεί να τ'ο χωνέψη να τόν θλέπη να χάνεται έτσι μπροστά από τ'α μάτια του. 'Ο άρσπάκος γουρλώνει και τώρα τ'α δικά του σαν μυλόπετρες κι' αφήνει μια τρομαγμένη φωνή:

—Πολλές φορές, Μάσα Τάν, κάνεις αυτό καλαμπούρι! λέει μετά και σταυροκοπιέται. Πολλές φορές εκεί που είσαι δεν είσαι πιά! Καμμιά φορά χοσθής στ' αλήθεια μ' αυτό άστέιο! Τζίπους λές έσένα. έσυ δεν άκους!...

Κανείς δεν άκούει τ'α κωμικά λόγια του άρσπάκου. Οί δυό κοπέλλες έχουν καρφωμένα τ'α μάτια τους στην τηλεόρασι. Τ'ο πλανητόπλοιο με τόν Τζόε — που τώρα θάχη μέσα στ'α σπλάχνα του και τόν Τάν — όλο και μεγαλώνει στη στρογγυλή όθόνη. Καί τώρα άρχίζουν να διακρίνουν σ' αλ-

τὴν καὶ τὸν τρομερὸ «περιπλανώμενο πλανήτη»...

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΓΕΛΙΕΤΑΙ

ΧΩΡΙΣ ὑπερβολὴ ὁ Τζέε Μάρτιν τρομάζει ὅταν βλέπει τὸν Τάν ὀλοζών τ α ν σὺν ἡ ξεφυτρώνη δίπλα του μέσα πτό θάλαμο διακυβερνήσεως τοῦ πλανη-

τοπλοίου — φυλακὴ ὅπου βρίσκεται. Καὶ τρομάζει γιατί δὲν εἶχε ἀκούσει τὴν κραυγὴ τῆς Ρένας πού φώναζε πὼς διεκρίνε τὸ σκάφος του στὴν τηλεόρασι, ἀφοῦ ὁ Τάν εἶχε διακόψει τὴ γραμμὴ.

Ὁ πράκτωρ τῆς "Εφ Μπί" Αἰ δὲν ξέρει ἀκόμα γιὰ τὸν τρομερὸ κίνδυνο πού διατρέχει. Δὲν ἔχει ἰδέα πὼς τὸ τρομαχτικὸ ἀστρο πού διακρίνει μέσα στὴν τηλεόρασι καὶ πού τώρα ἔχει μεγαλώσει φοβερῶς, εἶναι ὁ θάνατος πού ἔρχεται ὀλδίσια καταπάνω του τρίζοντας τὰ σουβλερά δόντια του.

— Πὼς βρέθηκες ἐδῶ μέσα; λέει γελώντας στὸν Τάν γιατί μόλις βλέπει τὸν μικρὸ φίλο του σιγουρεύεται πὼς γιὰ μιὰ φορὰ ἀκόμα τὴν ἔχει γλιτώσει φτηνά.

— Ὅπως κι' ὄλοι οἱ ἄλλοι εἶ-
τοι κι' ὁ Τζέε ἔχει ἀποκτήσει

μιὰ τυφλὴ ἐμπιστοσύνη στὴν ἰκανότητες τοῦ καταπληκτικοῦ αὐτοῦ ἀγοριοῦ.

— Ὅμως ὁ Τάν δὲν χαμογελά. Αὐτὸς ξέρει πὼς τρομερὸς καὶ πὼς ἀμεσὸς εἶναι ὁ κίνδυνος. Τὰ μάτια του πέφτουν ἐπάνω στὰ διάφορα ὄργανα τοῦ καντράν πλεύσεως καὶ τότε παγώνει γιὰ μιὰ ἀ-

Καὶ τότε μιὰ ἐφιαλτικὴ ἐκρηξις τυλίγει τὸν «περιπλανώμενο πλανήτη» μέσα στὴν φλογισμένη ἀγκυλιά της.

κόμα φορά. 'Ολόκληρο τὸ καντράν πλεύσεως τὸ σκεπάζει μιὰ χοντρή μετἀλλινη πλάκα, κολλημένη γύρω - γύρω μ' ἕνα ἄλλο μέταλλο πού φαίνεται ἐξαιρετικά σκληρό. Κατάλαθαίνει μὲ μιὰ ματιὰ περὶ τίνος πρόκειται.

—Εἶναι τρομερό! μουρμουρίζει ἀθελά του.

—Τί εἶναι πάλι αὐτό; λέει ὁ Τζόε ἀνησυχᾶ.

—Αὐτοὶ ποὺ σὲ ἐκλείσαν ἐδῶ μέσα ἔχουν λάθει ὄλα τὰ μέτρα τους γιὰ νὰ μὴ μπορέσης νὰ ἀλλάξεις τὴν πορεία τοῦ σκάφους μὲ κανέναν τρόπο. 'Ολα τὰ ὄργανα πού θὰ μπορούσες νὰ μεταχειριστῆς γιὰ τὴν ἀλλαγὴ τῆς πορείας εἶναι σφραγισμένα! 'Η μοῖρα τοῦ σκάφους αὐτοῦ ἔχει ὀρισθῆ! Τίποτα δὲν εἶναι ἱκανὸ νὰ τὴν ἀλλάξῃ!

—Σὲ βλέπω πολὺ χλωμό! λέει ὁ Τζόε καὶ ἡ ἀνησυχία του μεγαλώνει. Κάνει σὺν νὰ ἔχουν τελειώσει ὄλα γιὰ μένα πιά καὶ τίποτα δὲν μπορεῖ νὰ μὲ σώσῃ. "Αν συμβαίνει τίποτα τέτοιο, σὲ παρακαλῶ γιὰ δυὸ πράματα: Πρῶτο - πρῶτα νὰ μοῦ πῆς ὅλη τὴν ἀλήθεια σὺν ἄντρας σὲ ἄντρα, καὶ δεῦτερο νὰ φύγῃς τὸ γρηγορότερο, ὅπως ἦρθες, καὶ νὰ πᾶς νὰ συναντήσης τοὺς ὑπολοίπους συντρόφους μας! "Ἐχεις ἕνα ἱερὸ καθῆκον ἀπέναντι ἄλλων. Εἶσαι ὁ μόνος πού μπορεῖς νὰ τοὺς οδηγήσης πίσω στὴ Γῆ!

'Ο Τᾶν δὲν διστάζει. Μὲ λίγα λόγια τοῦ ἐξηγεῖ ὅλη τὴν κατάστασι. 'Ο Τζόε Μάρτιν εἶ

ναι ἕνας ἀτρόμητος ἄνθρωπος. 'Ο θάνατος δὲν τὸν τρομάζει καθόλου. Χαμογελᾷ στὸν Τᾶν σὺν τὸ παιδί νὰ εἶναι ἐκεῖνο πού χρειάζεται τὸ κουράγιο καὶ προσπαθεῖ νὰ τοῦ τὸ δώσῃ.

—Καὶ τώρα, τοῦ λέει, φίλε μου Τᾶν, σ' εὐχαριστῶ γιὰ ὄλα ὅσα ἔκανες μέχρι σήμερα γιὰ μένα! Πῆγαινε καὶ ἀφήσέ με μόνο μου! Θὰ περιμένω ἐδῶ αὐτὸν τὸν κύριο «περιπλανώμενο πλανήτη». Νᾶσαι σίγουρος γιὰ μένα πὼς δὲν πρόκειται νὰ τὸν φοθηθῶ καθόλου! Θὰ τὸν ἀντιμετωπίσω σὺν ἄντρας, μὲ τὸ χαμόγελο! Ν'ὰ πῆς σ' ὄλους τοὺς φίλους νὰ ἔχουν θάρρος! Προπάντων στὴ Ντόϊνα πού τῆς χρειάζεται περισσότερο... Πῆγαινε σὲ παρακαλῶ!

'Ο Τᾶν ἔχει μείνει σὺν μαρμαρωμένος καὶ παρατηρεῖ μὲ ἀπέραντο θαυμασμό τὸν Τζόε Μάρτιν. Στὰ ὑπερφυσικὰ μάτια του εἶναι ζωγραφισμένη ἡ κατάπληξις γιὰ τὴν ἀδιαφορία πού δείχνει ὁ Τζόε μπροστὰ στὸ θάνατο.

— Στὴν πατρίδα μου τὸν Βάα, μουρμουρίζει, ὁ πολιτισμὸς ἦταν πολὺ ὁμῶτερος ἀπὸ τῆς Γῆς καὶ οἱ ἄνθρωποι τῆς φυλῆς μου ὑπερτεροῦν σὲ πολλὰ ἀπὸ τοὺς γήινους! "Αν ἦταν ὁμως νᾶχα τὸ δικό σας τὸ θάρρος, θ'ᾶ προτιμοῦσα χίλιες φορές νᾶμουν κι' ἐγὼ ἀπὸ τῆ Γῆ, κύριε Μάρτιν! Σᾶς ζηλεῶ!

— Σὲ παρακαλῶ φύγε! λέει ὁ Τζόε στενοχωρημένα. Διακινδυνεύεις ἀδίκως τὴ ζωὴ

σου και τη ζωή των τριών άλλων...

— Δεν θα μείνω περισσότερο απ' όσο δεν υπάρχει κανείς κίνδυνος, τον κόβει ο Τάν. Όσο τότε αφήστε με να σας κάνω παρέα... Έγώ μπορώ να θγώ από δω μέσα την τελευταία στιγμή.

— Πολύ καλά, αποκρίνεται ο Τζόε Μάρτιν. Όμολογώ πως ή παρέα σου μου είναι πολύ ευχάριστη αυτές τις στιγμές.

— Δεν... δεν φοβάστε καθόλου; λέει το υπερκόσμιο άγורי με κάποια δειλία.

Ο Τζόε χαμογελά και χαϊδεύει τα χρυσά μαλλιά του άγοριού.

— Δεν θα με μαρτυρήσει στην Ντάινα; τον ρωτάει.

— Ποτέ!

— Λοιπόν, φιλαράκο μου, τρέμω! Τρέμω από το φόβο μου μέχρι τις ρίζες των νυχιών μου! Δεν θα το δείξω όμως ποτέ σ' αυτόν τον κύριο πλανήτη! Μείνε ήσυχος!

Ο θαυμασμός του Τάν μεγαλώνει.

— Αυτός που δεν φοβάται καθόλου τον θάνατο, λέει, μπορεί να πή κανείς ότι έχει άγνοια του κινδύνου! Είναι πολύ πιο μεγάλο κατόρθωμα να φοβάσαι κι' όμως να μπορείς να στέκεσαι άντρας!

— Δίνε του τώρα! Τον κόβει ο Τζόε δείχνοντάς του με το χέρι την θρόνη της τηλεοράσεως. Αυτός ο καταραμένος «περιπλανώμενος πλανήτης» κοντεύει να πιάσει όλοκληρη την τηλεόραση! Όπου

νάσαι θα σκάσωμε σαν καρπούζι επάνω του!

Από το μεγαφώνο του ασυρμάτου τηλεφώνου ακούγεται ή φωνή της Ντάινας. Είναι σπασμένη και φαίνεται όλοκάθαρα πως με μεγάλη δυσκολία συγκρατεί τους λυγμούς της:

— Τζόε... αγαπημένε μου...

— Έχετε γειά! λέει με σταθερή φωνή ο πράκτωρ της "Εφ Μπι" Αϊ. Όταν ξαναγυρίσετε στη Γη να πήτε στον Αρχηγό πως ο Σατανάς έστειλε έναν όλοκληρο πλανήτη καταπάνω μου και μόνο έτσι κατάφερε να ή θγάλη από τη μέση!

ΤΟ ΦΟΒΕΡΟ άστρο έχει πιάσει όλη την όθνη. Γυαλοκοπεί άνατριχαστικά ή έπιφάνεια του. Μοιάζει σαν τον ίδιο τον θάνατο που μορφάζει άπαισία στο θύμα του που ξέρει πως δεν μπορεί να του ξεφύγει.

Τό πλανητόπλοιο άρχίζει να τραντάζεται και να κλυδωνίζεται άπαισία. Είναι όλοφάνερο πως έφτασε μέσα στη στενή μαγνητική του έλξη. Ο μαγνήτης τραβάει άμείλικτα τό μετάλλο. Ο θάνατος θριαμβεύει. Οι στιγμές που περνούν είναι άμφίβολες πιά... Κάθε μία που έρχεται δεν ξέρει άν θα την άκολουθήσει άλλη...

— Φύγε λοιπόν! μουγκρίζει ό Τζόε Μάρτιν στον Τάν θυμωμένα. Δεν σκέπτεσαι τις δυό κοπέλλες και τον Τζίπυ;

— Έχετε γειά! φωνάζει ό

Τάν. Μου έχετε μάθει πώς πρέπει να πεθαίνει ένας άντρας! Δέν θά τ'ο ξεχάσω ποτέ!

— Φύγε! γρυλλίζει ο Τζόε σαν θηρίο. Δέν θά προλάβης.

Ο Τάν είναι πραγματικά έτοιμος να φύγη. Το καταλαβαίνει κι' αυτός πώς ήδη έχει άργήσει πολύ. Στηλώνει τα μάτια του κάπου και τ'ο βλέμμα του παίρνει τόν γνωστό άόριστο τόνο του. Έντελως τυχαία όμως τ'ο μέρος στο όποιο πέφτει ή ύστατη σούτη ματιά του είναι ή δθόνη τής τηλεοράσεως. Και αυτό πού βλέπει εκεί μέσα δέν μπορεί να μνη τού κινήση τ'ο ένδιαφέρον. Ένα άστραφτερό σημάδι κινείται τ'ο διάστημα πρ'ος τήν κατεύθυνση τού «περιπλανώμενου πλανήτη». Ένώ ο πλοήγης δλοένα ζυγώνει και μεγαλώνει στην δθόνη, τ'ο σημάδι αυτό άντιθετα μικραίνει συνεχώς και άπομακρύνεται απ' αυτόν.

— Τι στέκεις; τού φωνάζει έξαλλος ο Τζόε.

— Κάτι συμβαίνει! λέει ο Τάν και στα μάτια του φουντώνει ή λάμψη μι'ας τρομερής έλπίδας. Κάτι συμβαίνει! Δήτε έδω!

Ο Τζόε σκύβει άπάνω από τήν τηλεοράσι. Δέν καταλαβαίνει τίποτα.

— Αυτό τ'ο φωτεινό σημάδι! τού λέει ο Τάν. Δέν τ'ο βλέπετε;

— Τ'ο βλέπω μά δέν καταλαβαίνω τί είναι. Έκείνο πού καταλαβαίνω είναι πώς τ'ο ακάφος κόντευει να σπάση από τή δόνησι. Από στιγμή σε

Σ Ε Κ Α Θ Ε Φ Υ Λ Λ Ο ...

Η ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΗ ΕΚΠΑΘΕΙΣ ΜΑΣ ΕΙΝΑΙ... ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΜΙΚΡΟΥ ΑΡΑΠΑΚΟΥ...

στιγμή θά τιναχτή στο Διάστημα κι' εσύ θρ'οσκεσαι άκόμα έδω!

— Μπορεί και να μη τιναχτή! λέει ο Τάν παράξενα και ή φωνή του τρέμει από άγωνία. Κυττάξε τ'ο φωτεινό σημάδι! Φτάνει στην επιφάνεια τού πλανήτη!

Τ'ο βλέμμα τού Τάν έχει κάτι πού μαγνητίζει κι' αυτό. Ο Τζόε δέν μπορεί να άντισταθί και να μην κυττάξη εκεί πού τού δείχνει τ'ο υπερκόσμιο άγέρι. Βλέπει στ' αλήθεια πώς τ'ο σημάδι για τ'ο όποιο τού μιλά έχει φτάσει πάνω στην επιφάνεια τού τρομερού άστρου.

Και τότε μι'α επιαλτική έκρηξις τυλίγει τόν «περιπλανώμενο πλανήτη» μέσα στη φλογισμένη άγκαλιά της. Μιά έκρηξι πού διαλύει σε μικρά μικρά κομματάκια δλόκληρο τ'ο άστρο τού θανάτου. Κίτρινες και κόκκινες φωτιές γεμίζουν σαν πολύχρωμα βεγγαλικά τ'ο Διάστημα.* Τά

* Βλέπε εικόνα εξώφυλλου.

δυο πλανητόπλοια πού θρ'οσκονται μέσα στο μαγνητικό

ΚΑΙ ΜΙΑ ΕΚ ΠΛΗΞΙΣ

... ΤΣΙΠΣΥ!

Θά σᾶς τὴν ἀνακοινώσῃ
στὸ ἐπόμενο τεύχος
τῶν Χριστουγέννων.

ΧΑΡΑΣ ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ !!

του πεδίου χάνουν ξαφνικὰ τὴν ἰσορροπία τῆς τροχιάς τους, καθὼς ὁ μαγνητισμὸς τοῦ περιπλανώμενου πλανήτη ἐκμηδενίζεται. Πέφτουν σὲ μιά τρομερὴ περιδίνισι πού τὰ στριφογυρίζει ἀκυβέρνητα μέσα στὸ χάος σ' ἕναν τρελλό χορὸ θανάτου. Εὐτυχῶς ἡ περιδίνισι δὲν κρατᾷ πολὺ. Οἱ ἀστράφτερές φλόγες τῆς ἐκρήξεως σβύνουν ψυχρὰ μέσα στὸ μαῦρο, κενὸ πού καταπίνει τὰ πάντα μὲ τὴν πιὸ ἀπέραντη ἀδιὰφορία.

Σὲ λίγες στιγμὲς οἱ πέντε ἀστροναῦτες μας πού βρίσκονται μόνιρα σὲ δύο πλανητόπλοια, συνέρχονται ἀπὸ τὸ τρελλὸ στριφογύρισμα καὶ ὀρμῶν ὄλοι σ' ἰσὲς ὀθόνες τῆς τηλεοράσεως. Ὁ Τζόε κι' ὁ Τάν βλέπουν μέσα τὸ «Σύμπαν Ι» κι' ὅσο γιὰ τίς δυὸ κοπέλλες καὶ τὸν Τζίπου βλέπουν μὲ τὴν πιὸ ἀπερίγραπτη χαρὰ πὼς τὸ πλανητόπλοιο μὲ τὸν Τζόε καὶ τὸν Τάν δὲν ἔχει πάθει τίποτα.

— Μὰ τί ἔγινε; ρωτᾷει ἡ Ντάινα μεθυσμένη ἀπὸ τὴ συ-

κίνησι. Πὼς ἔγινε αὐτὸ τὸ θαῦμα;

— Δὲν ἔχω ἰδέα! ἀποκρίνεται ὁ Τζόε. Ἔισαι καλὰ Ντάινα; Δὲν χτύπησες καθόλου;

— Ἐλάχιστα. Εἶμαι μὲ χαρὰ σὲ ὄλα ἐκτὸς ἀπὸ τὸ μυαλό! Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω τὸ παραμικρό!

— Δὲν ὑπάρχει κανένα μυστήριο! τοὺς κόβει ὁ Τάν μ' ἕναν αἰνιγματικὸ τόνο σὴ φωνή του. Ἀπλούστατα θομβαρδίσασαμὲ τὸν «περιπλανώμενο πλανήτη»!

— Τὸν θομβαρδίσασαμ; ξεφωνίζει ὁ Τζόε κατάπληκτος.

— Ἀκριβῶς! Ἐκεῖνο τὸ φωτεινὸ σημάδακι πού εἶδατε στὴν τηλεόρασι ἦταν μιά τρομακτικὴ θόμβα πού ἡ καταστρεπτικὴ τῆς δυνάμει εἶναι τέτοια πού δὲν ξαναχα συναντήσει ποτὲ γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ διαλύσῃ ἔτσι δλόκληρο ἄστρο! Φαίνεται πὼς τὸ πλανητόπλοιο πού σᾶς κρατᾷ αἰχμάλωτο δὲν πηγαίνει κουτουροῦ στὸν δρόμο του. Ἀόρατα μάτια ἐλέγχουν τὴν πορεία μας καὶ μᾶς προφυλᾶνε ἀπὸ τοὺς κινδύνους!

— Τί κρύβεται ὅμως πίσω ἀπ' αὐτὰ τὰ ἀόρατα μάτια;

— Ὅτι καὶ νᾶναι δὲν με νοιάζει πιά! ἀκούγεται ἡ φωνὴ τῆς Ντάινας. Εἰμὶ αὐτὴ εὐτυχισμένη πού σάθηκες, Τζόε! Ὅλα τὰ ἄλλα θά δοῦμε πὼς θά τελειώσουν...

— Ἦταν εὐκολο γιὰ μένα! ἀποκρίνεται ὁ πράκτωρ τῆς "Εφ Μπι" Αἰ πειραχτικά. Θυμᾶσαι πού σοῦλεγα πὼς εἶμαι

έφτάφυχος; "Ε τώρα μούχουν
άπομείνει οί... Ξεη ψυχές!

— Κι' ό Τζίπου τί γίνεται;
ρωτάει ό Τάν με ένδιαφέρον.

— Πολύ κούνημα έκανες
στομάχι Τζίπους χωνέψει! φω
νάζει στο μικρόφωνο ό άρα-
πάκος. Πολύ κούνημα κάνεις
πολύ πείνα σε Τζίπου! Καθό-
λου δέν άρέσεις αυτό!

Φαίνονται όλοι εύχαριστη-

μένοι. Κι' όμως...

Στή χαρά τους για την
πρόσκαιρη σωτηρία έχουν ξε-
χάσει πώς τό πλανητόπλοιο
του Τζόε Μάρτιν τραβά μία
μοιραία πορεία που κανείς δέν
μπορεί να την αλλάξει και κα-
νείς δέν ξέρει που τελειώνει...

Τά άόρατα μάτια που τους
παρακολουθούν σε τί είδους
πλάσμα άνήκουν;...

ΤΕΛΟΣ

(Έλληνικό κείμενο: ΓΙΩΡΓΟΥ ΓΑΛΗΝΟΥ)

(Άπαγορεύεται ή αναδημοσίευσις)

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

"Όσοι έκ των άναγνωστών μας των Έπαρχιών
έχουν τη διάθεση και την εύχέρεια να μοιράσουν
ΔΙΑΦΗΜΙΣΤΙΚΟ ΥΛΙΚΟ (φέιγ - βολάν) του Περιο-
δικού μας, άς μάς γράψουν να τους στείλωμε στη
Διεύθυνσί τους. Η διάδοσις του «ΤΑΝ» είναι τό με-
γαλύτερο καθήκον για όσους αγαπούν τό Περιο-
δικό που φροντίζει όσο κανένα άλλο για τους άνα-
γνώστες του.

’Απαντούμε

σε έρωτήσεις αναγνωστών σχετικά με τό

“ΔΩΡΟ ΤΗΣ ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗΣ,”

1) Έπιτρέπεται ένας αναγνώστης μας να έχει μαζέψη πολλά πορτραίτα ήρώων με αριθμούς, είτε αγοράζοντας διπλά τεύχη, είτε δανειζόμενος από τους φίλους του αναγνώστης επίσης του «ΤΑΝ» τὰ νούμερα πού του λείπουν.

2) Τά πορτραίτα με τὰ νούμερα, δέν θά τὰ στέλνετε ένα - ένα στα γραφεία μας, αλλά ΟΛΑ ΜΑΖΙ όταν θά σχηματίσετε τήν σειρά πού θέλετε: (1-3, 1-6, 1-9).

3) Θά στέλνετε ταχυδρομικώς σε φάκελλο, μόνον τὰ πορτραίτα τών ήρώων, καί όχι όλο τό περιοδικό.

Όι αναγνώστες Αθηνών - Πειραιώς, μπορούν να τὰ φέρνουν αυτόπροσώπως στα γραφεία μας, όδός Λέκκα 29, 4ος όροφος.

*****

★ ★ ★ ★ ★

★ **ΜΗΝ ΞΕΧΝΑΤΕ** ★

★ **ΤΟ ΔΩΡΟ ΤΗΣ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΣ** ★

★ **ΘΑ ΣΑΣ ΤΟ ΚΑΝΗ Ο ΘΡΥΛΙΚΟΣ** ★

★ **ΤΖΙΤΣΥ!** ★

★ ● Δέν σάς τό λέμε από τώρα! ★

★ ● Θά είναι μιá υπέροχη έκπληξις! ★

★ ● “Όποιος ΧΑΣΗ τό ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΟ φύλλο ★

★ **ΧΑΝΕΙ ΕΝΑ** ★

★ **ΜΕΓΑΛΟ ΠΑΝΗΓΥΡΙ** ★

★ ★ ★ ★ ★

“ΤΟ ΔΩΡΟ ΤΗΣ ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗΣ ΜΑΣ,,

Σε κάθε τεύχος μας, πίσω από τα πορτραίτα των ηρώων μας, θα υπάρχει μια σφραγίδα με ένα νούμερο. Οι ανάγνώστες μας παρακαλούνται να φυλάνε αυτά τα νούμερα, γιατί αν τα καταφέρουν να συμπληρώσουν με αυτά ώριμες «σειρές»

ΘΑ ΑΠΟΚΤΗΣΟΥ ΤΑ ΕΞΗΣ ΣΗΜΑΝΤΙΚΑ ΠΡΟΝΟΜΙΑ :

1) Όποιος μας φέρη μία σειρά πορτραίτων των ηρώων μας που τα νούμερά τους εστιμούν από το (1) μέχρι το (9), θα δικαιούται μία ΤΡΙΜΗΝΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΤΟΥ «ΤΑΝ»!

2) Όποιος μας φέρη μία σειρά ως άνω με νούμερα από το (1) έως το (6) θα δικαιούται :

η Νά λάβη ΔΩΡΕΑΝ τα έξη πρώτα τεύχη του «ΤΑΝ»

η Νά βιβλιοδετήση ΔΩΡΕΑΝ τον πρώτο μας ΤΟΜΟ

ΠΟΥ ΘΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΘΗ ΑΠΟ ΤΑ 10 ΠΡΩΤΑ ΤΕΥΧΗ ΜΑΣ

3) Όποιος μας φέρη μία σειρά με νούμερα από το (1) μέχρι το 3, θα δικαιούται να λάβη ΔΩΡΕΑΝ τρία ΟΠΟΙΟΔΗΠΟΤΕ από τα έξη πρώτα τεύχη μας.

Σημείωσις : Οι έπαρχιώται αναγνώσται που θα στέλνουν ταχυδρομικώς τα πορτραίτα των ηρώων μας, να γράφουν ΕΥΚΡΙΝΩΣ τη διεύθυνσί των γιά να μπορούμε να τους τα έπιστρέψωμε.

Οι Αθηναίοι να περνούν από τα Γραφεία μας

ΛΕΚΚΑ 29. 4ος όροφος.

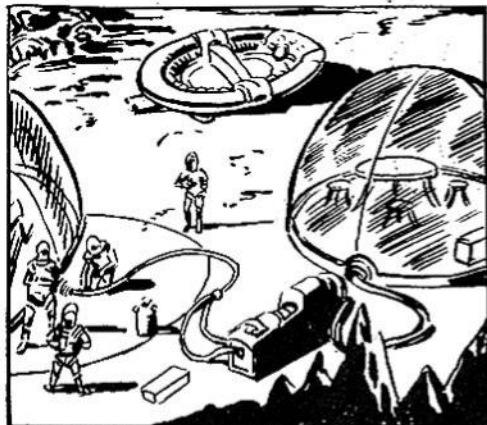
“ΤΑΝ,, ΑΥΤΟΤΕΛΗ ΒΙΒΛΙΑ ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ Ο ΥΠΕΡΚΟΣΜΙΣ

Γραφεία : ΟΔΟΣ ΛΕΚΚΑ αριθ. 29 — 4ος όροφος.

Αριθ. Τεύχους 8

Διευθύνσεις συμφ. τῶ Νόμῳ : Διητής : Ν. ΣΑΡΡΗΣ, Αλ. Παπακαστόχου 11. Αρχισυντάκτης : Γ. ΜΑΡΜΑΡΙΔΗΣ, Α. Φίλιου 3.

Προϊστάμενος Τυπογραφείου : Σπ. Τελώνης, Ρεστοβίου 12.

ΣΤΟΝ ΠΡΩΤΟ ΑΣΤΕΡΕΙΔΗ ΠΟΥ ΒΡΕΘΗΚΕ ΜΠΡΟΣΤΑ ΤΟΥΣ, Ο ΚΑΠΤΑΙΝ ΜΠΡΑΤ ΠΡΟΣΓΕΙΩΣΕ ΤΟ ΣΚΑΦΟΣ ΑΡΧΙΣΑΝ ΑΜΕΣΩΣ ΝΑ ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΣΟΥΝ "ΚΩΔΩΝΕΣ ΑΤΜΟΣΦΑΙΡΑΣ,

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΑΥΤΟΙ ΚΡΥΣΤΑΛΛΙΝΟΙ ΚΩΔΩΝΕΣ ΕΤΡΟΦΟΔΟΤΟΥΝΤΟ ΜΕ ΑΕΡΑ, ΚΑΙ ΜΕΣΑ Σ'ΑΥΤΟΥΣ ΘΑ ΜΠΟΡΟΥΣΑΝ ΝΑ ΜΕΝΟΥΝ ΧΩΡΙΣ ΝΑ ΦΟΡΟΥΝ ΤΙΣ ΔΙΑΠΛΑΗΝΗΤΙΚΕΣ ΣΤΟΛΕΣ ΤΟΥΣ. ΑΛΛΟΙ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΚΩΔΩΝΕΣ ΘΑ ΕΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΟΥΝΤΟ ΓΙΑ ΚΑΤΟΙΚΙΑ ΚΑΙ ΑΛΛΟΙ ΓΙΑ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΑ.

ΤΗΝ ΩΡΑ ΟΜΩΣ ΠΟΥ ΜΑΖΕΥΤΗΚΑΝ ΟΛΟΙ ΜΕΣΑ Σ'ΕΝΑΝ ΑΠΟ ΤΟΥΣ "ΚΩΔΩΝΕΣ-ΚΑΤΟΙΚΙΕΣ", ΚΑΙ ΕΝΤΕΛΩΣ ΗΣΥΧΟΙ ΑΡΧΙΣΑΝ ΝΑ ΣΥΖΗΤΟΥΝ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΥΡΙΑΝΗ, ΠΡΩΤΗ ΜΕΡΑ ΤΩΝ ΕΞΕΡΕΥΝΗΣΕΩΝ ΤΟΥΣ, ΕΝΑ ΔΙΑΣΤΗΜΟΠΛΟΙΟ ΠΛΗΣΙΑΣΕ ΑΘΟΥΡΒΑ ΤΟΝ ΑΣΤΕΡΕΙΔΗ ΤΟΥΣ ΓΙΑ ΝΑ ΠΡΟΣΓΕΙΩΘΗ ΕΠΑΝΩ ΤΟΥ ΣΕ ΜΙΑ ΑΛΛΗ ΓΩΝΙΑ ΤΟΥ ΜΑΚΡΥΑ ΑΠΟ ΤΟ ΣΤΡΑΤΟΠΕΔΟ ΤΟΥΣ...

- ΑΥΡΙΟ ΕΓΩ ΚΑΙ Ο ΝΙΚΥ ΘΑ ΚΑΝΩΜΕ ΤΗΝ ΠΡΩΤΗ ΠΤΗΣΗ, ΕΛΕΓΕ Ο ΜΠΡΑΤ ΣΤΑ ΔΥΟ ΑΔΕΛΦΙΑ. ΔΥΣΧΥΟΣ Η ΔΙΑΣΤΗΜΑ-ΚΑΤΟΣ ΜΑΣ ΧΩΡΑΕΙ ΜΟΝΟ ΔΥΟ.

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΟΠΙΣΘΕΝ

ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΤΟ ΑΛΛΟ ΠΡΩΪ Ο ΜΠΡΑΤ ΉΛΘΟΝΙΚΥ ΞΕΚΙΝΗΣΙΑΝ ΜΕ ΤΗ ΜΙΚΡΗ ΔΙΑΣΤΗΜΑΚΑΤΟ ΓΙΑ ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΤΙΚΟ ΤΑΞΕΙΔΙ ΤΟΥΣ. ΟΙ ΔΥΟ ΝΕΟΙ ΤΟΥΣ ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΗΣΙΑΝ ΜΕΝΟΝΤΑΣ ΣΤΗ ΒΑΣΙ ΤΟΥΣ.

ΟΙ ΔΥΟ ΑΣΤΡΟΝΑΥΤΕΣ ΕΛΕΙΨΑΝ ΟΛΗ ΤΗ ΜΕΡΑ. ΤΟ ΒΡΑΔΙ ΓΥΡΙΣΑΝ ΑΠΡΑΚΤΟΙ ΣΤΟ ΣΤΑΤΟΠΕΔΟ ΤΟΥΣ. ΟΤΑΝ ΕΙΠΑΝ ΠΩΣ ΔΕΝ ΕΙΧΑΝ ΚΑΤΑ-

ΦΕΡΕΙ ΝΑ ΒΡΟΥΝ ΤΟΝ Κ-Λ4, Ο ΛΕΥΚΟΤΡΟ ΟΠΩΣ ΗΤΑΝ ΤΟ ΟΝΟΜΑ ΤΟΥ ΝΕΟΥ- ΑΡΧΙΣΕ ΝΑ ΒΑΣΑΝΙΖΕΤΑΙ ΑΠΟ ΥΠΩΣΙΕΣ. ΔΕΝ ΕΙΧΕ ΑΠΟΛΥΤΗ ΕΜΠΙΣΤΟΣΥΝΗ ΣΤΟΝ ΚΑΠΤΑΙΝ ΜΠΡΑΤ ΠΟΥ ΤΟΝ ΕΙΧΕ ΣΥΝΑΝΤΗΣΕΙ ΤΥΧΑΙΑ. ΟΣΤΟΣΟ ΔΕΝ ΜΠΟΡΟΥΣΕ ΝΑ ΚΑΝΗ ΤΙΠΟΤΕ ΑΠΟ ΑΠΟΤΟ ΝΑ ΠΕΡΙΜΕΝΗ. Η ΟΛΑ ΕΜΕΝΕ ΣΙΩΠΗΛΗ...

ΤΟ ΑΛΛΟ ΠΡΩΪ- Η ΔΙΑΣΤΗΜΑΚΑΤΟΣ ΞΕΚΙΝΗΣΕ ΓΙΑ ΔΕΥΤΕΡΗ ΦΟΡΑ Ο ΚΑΠΤΑΙΝ ΜΠΡΑΤ ΠΡΟΣΠΑΘΗΣΕ ΝΑ ΑΚΟΛΟΥΘΗΣΗ ΠΙΟ ΠΙΣΤΑ ΤΙΣ ΤΡΟΧΙΕΣ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΟΕΙΔΩΝ ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗ ΜΕΡΑ. - ΜΟΥ ΦΑΙΝΕΤΑΙ ΠΩΣ ΣΗΜΕΡΑ ΣΗΜΕΡΑ ΤΑ ΚΑΤΑΦΕΡΑΜΕ, ΝΙΚΥ! ΜΟΥΡΜΟΥΡΙΣΕ ΣΤΟΝ ΣΥΝΤΡΟΦΟΤΟΥ. ΘΑΡΡΟ ΠΩΣ ΑΥΤΟΣ ΕΙΝΑΙ Ο Κ-Λ4!

